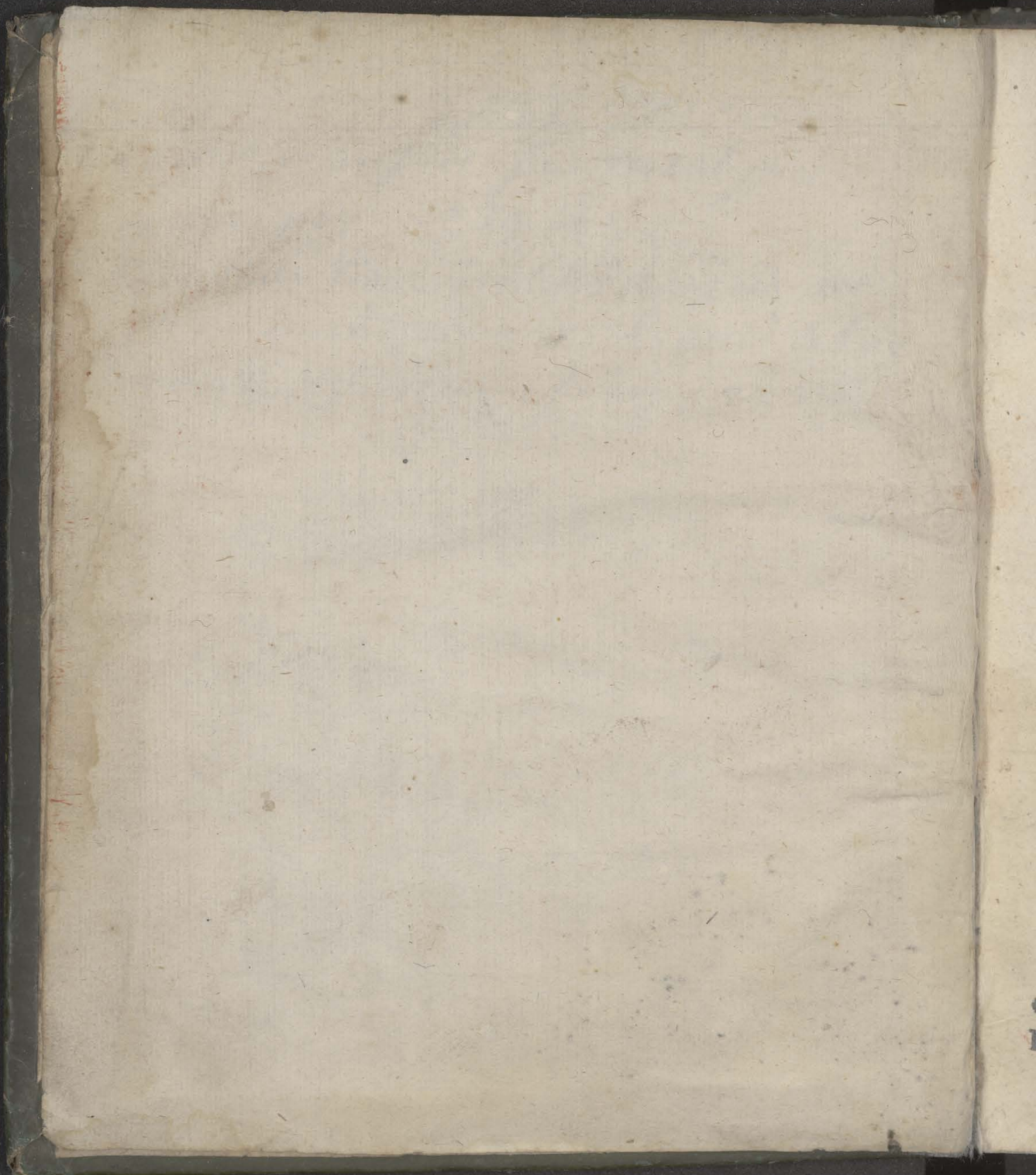

Oracula S. Malachiae de summis
pontificibus. Vide Alphonsus Ciacconius.

Cornel a Lapide. In Apocalypsin S.

Joannis pagina 259. A. 1.

Annotatus Vion in Chronico ordinis
S. Benedicti, sive in Ligno vitae.
libro 2, cap. 40. in finem. —

CENSURA

PROPHETIARVM

DE

ROMANIS
PONTIFICIBVS

QUÆSTIONIBUS MULTI-
FARIIS ILLUSTRATA

&

COMPREHENSA.

AUCTORE

R. P. GEORGIO GENGELL

SOCIETATIS JESU THEOLOGO.

LEOPOLI, Typis Collegii Societatis JESU. Anno 1724.

S. Paulus in Epistola una ad Thessalonicenses, Cap: 5to.
*Prophetias nolite spernere. Omnia autem probate, quod bonum
est, tenete.*

S. Hieronymus in Commentario suo super Epistolas S. A-
postoli, sic explicat. *Prophetias nolite spernere &c. Sive
futura prædicentes, sive præterita differentes: tantum ut pro-
betis, si veritati non sunt contraria, quæ dicuntur; si quid tale
fuerit, REFUTATE.*

E 1 12

ILLVSTRISSIMO
EXCELLENTISSIMO & REVERENDISSIMO
DOMINO.

D. IOANNI
SKARBEEK

ARCHIEPISCOPO METROPOLITANO
LEOPOLIENSI.

ABBATI PLOCENSI.

DOMINO & PATRONO FAVENTISSIMO.

Censura, quam exigua hæc Lucubrati-
o præsentat, aliter prodire non
audet de tenebris, nisi illam *Tibi*
porrigam ILLUSTRISSIME
REVERENDISSIME AR-
CHI-PRÆSUL. Sanè pene-
tratis undiq; circumstantiis, pecca-
ret in solem *Censura*, si antequam
lucem publicam aspiciat, nondum
se sisteret *Tuo* conspectui, quem sive *Authoritate* Metro-
polita-

[2]

polita-

politana, Supremum suæ Ecclesiæ Arbitrum; sive Majorū
Titulis, sive Togâ, inter Purpuratos Patriæ Patres, Gravissimum Patrem, ubiq; suspiciunt, adorant universi. Amabant quidem umbras suas, tum Malachiæ, tum Joachimi cæterorumq; nomine pervulgata vaticinia: serpebant etiam Pseudo-prophetiæ iniuriosæ in Ecclesiam Christi, ejusq; summos & Sanctissimos Antiffites, delitescabantq; eorum imagines sub ænigmatibus, quibus nonnisi facilis (ut solet) vulgi credulitas, fidem, quam non noverat, faciebat: sed jam obscuris coloribus fucum detrahent splendores Tui: atq; sub Archi-Præsulei oculi perspicacia, Veritas eò clariùs illucescet, quò eam profundior ignorãtia sepeliverat. Debet enim illa sic coram Te comparere Doctore Sapiētissimo, cui Lauream Roma dedit, ut vel subreptitii partus suis, exauthorati nominibûs rejiciantur: vel convicta suæ falsitatis commēta, procul ab eruditorum mentibus expungantur. Ita prodibunt Romani Summi Ecclesiæ Pastores sub Tuis insignibus, omni ænigmaticâ umbrâ liberi, ut Sanctos, imò Sanctissimos decet: ibit fama e latebris sive *Gentilitiâ Tuâ Literâ* doctior, sive præcellentis *Tuæ* virtutis nitore, sive *Tui* Generis claritate vocalior. Hic Ego ad Altissimæ *Gentis Tuæ* non descendo Cunas, Cracio sublimes Vavelo, excelsas magnanimitate, invictas fortitudine. Nota Orbi, Principis Familiæ Vestræ Auctorisq; Historia, cui tantum audere datum est, ut monstrum illud, prognatam ad *Vistulæ*
ripas

ripas Hydram, citra Herculis commenta triumphârit. Id
erat præludium felicissimorum cum Henrico Imperatore cer-
taminum, quæ magno animo **JLLUSTRISSIMUS JO-**
ANNES SKARBEEK, Poloniam Majestatem in exteros
ferens Legatus est aggressus; & aggressus illa mente,
quæ pro Gentis, & sua esset Majestate. Opes illi
in nervum belli contra Poloniam movendi collectas Augu-
stissimus aperuerat; sed dives generoso Spiritu Legatus, ut
pluris emeretur Regnum, thesauris aurulum adjecit, do-
cuitq; nondum tanti esse illud ærarium, ut mercâdo Regno
sufficeret. Egit tamen gratias Henricus, quibus insignitum
stêma *Abdank*, auctûq; à Thesauro nomen, **JLLUSTRIS-**
SIMUS SKARBEEK in Patriam reportavit. At hæc
Jllustrissimi Legati munificentia, Imperatori quidem, sed
homini contigit; verum à *Michæele, Rusleo, IOANNE*
SKARBEEK Numen etiam numeravit opes, quorum alter,
Lubinensem Divi Benedicti Eremum, Solejoviensem alter,
Coprivnicensem ille plantavit; floretq; usq; hodie pretiosa,
quòd Authores suos planè aureos nacta fuerit. Quid ille
Regni Primas, Primusq; Princeps, Prorex Poloniæ, *Vlo-*
stiborius Skarbek? Virtute & dignitate maximus, fortuna-
tus vel ideo, quòd pro æquitate certantem, sua dignum irâ
Vlodimirius Princeps censuisset. Cracovienses *Infulæ,*
Lamperti Sublimes vertice; *Posnanienses, Petricii;* & si tot
natura effudisset *Skarbkones*, quot seu Sacræ seu profanz
curules

Curules ambiunt, omnis in una Domo foret honor. Sed a
haud prodiga tellus, profunda demissione adorari volant mō-
tes, ut aliquid e nobiliore gleba porrigant, & sæcula roga-
ri, ut *Skarbkones* e suo ærario concedant honoribus. Quā-
quam munificentiam naturæ quid querimus? liberalis in
Regnum, omnes ditavit Provincias; temporum accusemus
avaritiam, quæ pretiosa nomina fastis denegavit. Laboravit
tamen fortuna, ut nonnulla servasset honoribus, posterorum
memoriæ transmississet ad virtutis admirationem. Vidimus
illius gratiâ servatos Illustrissimos ac Inviētissimos Castro-
rum Imperatores, Hectores Lechiæ, *Skarbimirium SKAR-*
BEK, Vseboiumq;, quorum dexteritate hostes cæsi. Vidi-
mus in Palatinis Sandomiriensibus Purpuris, *ADALBER-*
TUM; in Laticlaviis Castellaniæ Cracoviensis, *Skarbimi-*
rium, Calisiensibus NICOLAUM, Radomiensibus STA-
NISLAUM, hos adoravit honor, sibiq; tunc primum pla-
cuit, cū tantis nominibus ligaretur. Mitto longam illo-
rum Seriem texere, qui Polonas Curules impleverant; ne-
mo enim in Pæsta, ad calculum vocadis suffecit rosis. Non
tamen *Illustrissimi Parentis Tui CHRISTOPHORI*
SKARBEK, Haliciensis Castellani Purpurata virtus pen-
nam fugiet, vivit Heroibus, grandis anima, Fascibus ho-
nor, Senatui Confus, Republicæ Amor, omnium Deside-
rium. Illo Aristide triumphabat Iustitia; illo Senatore ani-
mabantur consilia. Et ne tantum Patriæ columnen cecidisset,

set, *VLADISLAUS SKARBEK* honori Paterno successit; successit virtuti *ANTONIUS*. Tu *Illustrissime ARCHI-PRÆSUL* Fratibus Patreque Major, nimirum *JOANNES*. Accessit magnis Fratrum Nominibus, sive Regiminis eminentis dignitate, sive pietatis eximio decore; Parthenonis *S. Benedicti*, Reverendissima Abbatisa *Ursula Theophila Soror Tua*. In Ea, vivam omnigenæ probitatis Imaginem, vitæ innocentissimæ Ideam spectat. Sanctus ille Virginum, seu potius Virtutum Cætus & sui Instituti Principem Divam *Scholasticam* sibi revixisse gratulatur.

Tu verò *Illustrissime* Effulges Primitiali Ruffiæ dignitatis splendore Phæbus in Metropolitanò Cælo; non uni Tibi *Illustrissimos servas Titulos*; Luceorientibus, Chertmensibus, Kioviensibus Infulis donasti Capita Emeritissima, ut jam Te *Archi-Præsule*, Prælatorum Collegium, Præsulum Seminarium audiat, Sacrarumque Nidus Purpurarum. Et hic est Tui splendoris radius, quo affulgente ad Infulas venit, cujus felici lumine quisquis tangitur, ad dignitatum fastigia, ad fortunæ favores elevatur.

At cum Ecclesiis vigiles Pastores educas, Ecclesiam ipsam quo Pastoralis amore prosequeris! quibus curis decorem Domus DEI attollis! Mirabatur se Metropolitana Ecclesia seu temporum injuriâ, seu vetustate, rugas fuliginemque contraxisse; hodie à Tua sollicitudine, ita latior em-

fron-

frontem explicat, induit ornamenta, ac si primum suo sereno nasceretur. Quos illi nitidiores apponis lapides, Memnonnes putamus, qui *Tuo* illustrati splendore *Te* loquantur. Sanè mutis parietibus suis non deerit sermo in *Tui* famam, Verbum habebunt intra medullam cordis; cui illam Cathedram elaboras, ex qua sui cultum, populum edoceat. Portatile illud Eucharistico Numini dum erigis Palatium, seu aureum vehiculum defigis in Altari, quò Divina latens sub velo fidei, Majestas circumferatur, abundè exhibet, quàm pretioso in Conchylio Gemma hæc lateat in *Tuo* Pectore, quantamcūq; illi in Animo comis puritatem, si inter Aras purissimo auro, velut Arcam fæderis inclusisti. Inhiabat quidem huic, quod in decus Numini datum est, metallo effrenis de Balride Leo, emensoq; æquore, ut rapuisset prædam, involavit Metropolitim; sed divitem offam subtraxisti faucibus zelosissimus Sacrorum Custos, & spem belluæ interemisti. Quin imò vitam furenti objeceras feræ, discriminibus exposuisti; tanti *Tibi* fuerat Christi patrimonium, ut vitam contempseris. Favet utriq; benignum Numen, integritatem *Tuam* propugnavit reciproco affectu, & suas opes; at *Te* unice, quòd JOANNEM.

Hiccine stetit *Tua* in Numen pietas *Illustrissime*? aureo passu progressa longius, quò *Illustrissimum* Parentem excessisti. Canonicam Mensam ampliasti, cujus initia
Illu.

Illustrissimus Castellanus posuerat; Tu ultra vota illius iu-
sti, millenâs gratiâs Canonicam augendo Curulem.

Mittamné illam sollicitudinem, quâ Metropolitanæ Diœ-
cesi laborasti? Eruditum Domicilium Clero, incudem
pietatis, Gubernatorum Ecclesiarum Nidum, Sanctorum
Sacerdotum Ærarium, optabant pridem omnes, cogitârunt
multi: *Tu Illustrissime Archi-Præsul*, vix cogitaveras?
fecisti. Viduatæ plerumq; Ecclesiæ Pastoribûs, sive fati
inclementiâ, sive annosa deterente vires ætate, multo an-
tea luctu afflictæ huc recurrent; accipient solatia lacryma-
rum, sponso sibi emeritos; at *Te Illustrissime* istarum gra-
tiarum fontem coronabunt. Crescent eruditæ plantæ à san-
ctiori Hortensio insitæ, *Archi-Præsuleo* sudore aspersæ,
Tuis virtutibus excultæ, aureos dabunt fructus, qui ho-
noris Divini sapiant incrementa, creditum sibi gregem nu-
triant, invitent pretiosô exemplô, ne ad vilia se flectant a-
nimæ. Immortalium gratiarum perennis famæ uberio-
rem fontem aperuisse non poteras *Archi-Antistes* vigilantissi-
me, avitam enim literam Gentilitiam *Tuam*, quisque ap-
pendet pectori, hanc leget Ecclesia, legent sæcula, leget
Cælum, & dicet *Abdank*.

Jam à pagina *Tuis* meritis gravi manum moverem,
sed *Pietatis Tuae* argumentô nostris sæculis singulari vin-

cor: ut extra mœnia penna evolet. At quo tandem in il-
las oras mitto stylum, quibus sacras dedisti ædes, crexisti
altaria, Incolam fecisti Numen, quàm culta *Dunajovia*, *Ko-
złovia*, *Konkolniciisq;* adyta! ultra terras sublime caput effe-
runt, Religionem *Tuam* ostentant, & jam Cælo inferunt
erigentis manum, nec munificentia *Tua* in Superos reperere
humi potest: non enim se telluri dedit, sed sideribus. Ex-
citatum sibi Domum spectat DEUS, spectant Cælites, nec
sterili oculô, æterna *Tibi* disponunt Palatia, quibus *Te* se-
ra fata inferant: ut qui hos intulisti Terris, ab illis doneris
Empyreô. Et non longè aberat, quominus superas illas
ædes ingredereris, clementiam tamen Numinis inclinârunt
vota omnium, quibus minima nostra adjecimus, numerum
saltem facturi, si non efficaciam: quid enim grande? quid
æstimatione dignum à minimis, summis contingeret? in
Aris pro *Te* Filium unicum suo æterno Patri obtulimus,
ut servâssemus Pastorem, Agnum immolavimus; Pastro-
rem inquam, sub cujus virga, Minima Nostra crescit Soci-
etas: hâc se tuetur, illi innixa adversis ingruentibus stat
inconcussa. Attollis illam *Illustrissime Archi-Præsul* quo-
ties arietamur: ictibus etiam cruditis opponis scipionem, &
acumen obtunditur, profectus sistitur; nos interim sub Ar-
chi-Episcopali Pallio tranquilli, *Tuis* fruimur favoribus,
Te spiramus. Et tunc altissima Cælo misimus suspiria,
cum *Te* fama expirantem declamaverat: superis Gratia,
quòd

quòd imos anhelitus nostros acceperint, ut *Tibi* restituerent.
Accessit credo robustius Suffragium Divæ Matris, quæ
ut à *Tua* manu in Socaliensi simulacro Coronam acciperet,
instittit: iterum suum Caput sub *JOANNIS* missura dex-
tram. Annuit *DEUS* votis: accepit Regina Mundi Dia-
dema à Primate Roxolano.

Cum ita Divina curas *Illustrissime*, ut virtute *Archi-
Præsulea* cæteros excellas, etiam vitæ subsidia, patrimo-
nium Christi, ne in ruinam declinet, sagacissimâ arces di-
ligentiâ. Exsucca calamitatibus prædia, *Te* vigile impin-
gvantur, & quam ditia inopiâ accepisti, tam inopia egesta-
te conservas. Archiepiscopalem Aulam qui nunc viderit,
negabit unquam sui fuisse similem, omnis prope à *Te* illi
decor: adjecisti tamen alium, quia *Te* Gemmam Præfulum,
non aliâ decuit claudi Conchâ. Illud *Tibi Illustrissime*,
Tua Metropolis declamat Elogium, quod sibi Augustus
olim; lateritiam accepisti, relinquis marmoream. Vident
tam excelsæ virtutis *Tuæ* vestigia Nepotes dignissimi,
CHRISTOPHORUS & *RAPHAEL* & suos illis a-
ptant gressus, suum uterq; Patruum daturus sibi. Ibunt
Te Præduce sive ad Infulas, sive ad Murices: id spondet
indoles, id Nomen, id Virtus spondet: Honor ipse divites
comit Purpuras *Skarbkonibus*. Hæc ego recensui, ut
Te, quod quidem palam est, in summitate meritorum con-
stitisse demonstrarem: ideoq; summorum Romæ Capitem
Nomi-

Nomina, procul omni rejecta umbra *Tuo* favori insinua-
rem. Sub Archipræsuleum Pallium, in hac Lucubratio-
ne veniunt, ut illud Pallium humanæ Opinioni detrahant,
cui hucusq; involuta evolvi poterant difficulter, & lucem ab
Illustrissimo accipiant. Acclamat *Tibi* posita in hac luce
Veritas, ut vivas illius *Vindex*, vivas bono publico Se-
nator, Metropolitanæ Diœcesis *Præsulum Caput*, omnium
Amor, Beatissima vivas sæcula; idem acclamat etiam.

JLLUSTRISSIMO
&
REVERENDISSIMO
NOMINI TVO.

Devotissimus

GEORGIUS GENGELL]
Societatis JESU.

APPROBATIO.

Librum, cui Titulus, *Censura Prophetiarum de Romanis Pontificibus*. Legi, conscriptum ab Admodum R. P. Georgio Gengell Societatis JESU doctissimo Theologiæ Scholasticæ consummato Professore, nunc Rectore Collegii Leopoliensis S. J. & cum liber ille nihil contrarium Fidei & bonis moribus contineat, quin imò pro Dignitate Sanctæ Sedis Romanæ gloriôsè decertet, dignum luce publica censeo, & imprimendi facultatem perlibenter concedo. Datum Leopoli in Residentia DD. Canonicorum Leopoliensium, 12 Julii, Anno 1724.

JOANNES THOMAS JOSEPHOWIC ProtoNotarius Apostolicus, Canonicus Leopoliensis, S. R. Majestatis Secretarius, Ordinarius Librorum per Archidicesim Leopoliensem, Censor.

FA.

FACULTAS

R. P. Præpositi Provincialis Societatis
JESU per Poloniam.

Cum Opus quod inscribitur *Censura Prophetiarum de Romanis Pontificibus &c.* à Patre Georgio Gengell Societatis JESU Theologo conscriptum, aliquot ejusdem Societatis Theologi recognoverint, & in lucem edi posse probaverint, potestate mihi facta ab Admodum R. P. Nostro Michæle Angelo Tamburino, præfatæ Societatis JESU Præposito Generali, facultatem concedo, ut Typis mandetur, si iis ad quos pertinet, ita videbitur. Cujus rei gratiâ, has Literas manu mea firmatas & Sigillô munitas dedi Cracoviæ. 11 Junii, Annô Domini 1724.

MARTINUS TRAMPCZYNSKI

m pp.

PROLOGVS.

Lucubratiō præfens continet Quæstiones septem, in quibus censurantur, & merito (ut sufficienter patebit) reliciuntur Prophetiæ sequentes. Scilicet.

In prima quæstione censuratur & repudiatur Prophetia Pseudo-Malachie de successione Summorum Pontificum.

In Secunda Quæstione, non admittitur Prophetia, quæ attribui solet Ioachimo Abbati, de futuris Romanis Pontificibus.

In tertia, quarta, & quinta Quæstione reliciuntur Prædictiones hæc.
1. Nullus Papa videbit annos S. Petri. 2. P. non erit Papa. 3. Si Papa aliquem canonizaverit, brevi post morietur.

In sexta Quæstione multæ Prædictiones Lutheri de Romanis Pontificibus, patenter erroris convincuntur. Et ostenditur Prophetiam ex Apocalypsis Cap. 9. v. 1. & 2. desumptam, verè convenire Luthero.

In septima demum Quæstione evidenter demonstratur, Prophetias quasdam ex Scriptura Sacra desumptas, nonnisi per summam Calumniam, impudentissimè à Luthero, Calvino, eorumque iuratis Affectis, applicari Romanis Pontificibus. Ostenditur item, nullum vaticinium contineri de Luthero in Hymno Ambrosiano. Demum in eadem Quæstione 7ma, proponitur Antiquorum Patrum & Conciliorum sensus, de Romana Ecclesia, & eius Visibili Capite.

Patrio

Patriarcha Novatorum Lutherus in Assertionem Articuli 25^{ti}.
scripsit. *Qui semel mentitur, hic certissimè ex DEO non est, & sus-
pectus in omnibus habetur.* Item in Libro contra Emserum fol.
150 ait. *Si semel deprehenderer mentitus, jam tota mea Doctrina
& honor Fidei, & fidelitas finem penitus haberet: unusquisq; me pro
nequam & infami nebulone, ut æquum est, habiturus esset.* Et en
in Quæstionibus illis duabus 6ta & 7ma huius Lucubrationis,
Lutherus, quin & Calvinus, multorum enormium & calumnio-
forum mendaciorum patenter convicti sunt. Hinc prudens Le-
ctor inferat, quid ei de utroq; sentiendum sit. Eximio autem
in pretio, cum summa veneratione habendos esse Romanos Pon-
tifices, Ecclesiamq; Romanam, testantur Columnæ veritatis,
Scilicet SS. Antiqui Patres, & Concilia Generalia, ut patet ex
Quæstione 7ma fol. 107. nec non à folio 119 ad folium 128^{vum}.

Fateor, Doctorem Gentium in sua Epistola 1ma ad Thessa-
lonicenses cap: 5. scripsisse. *Prophetias nolite spernere.* Ast ex
nunc Eum addidisse scio, *Omnia autem probate, quod bonum est,
tenete,* Ut scilicet iuxta Explicationem S. Hieronymi superius
annotatam, veris Prophetiis retentis, aliæ quæ Veritati con-
trariantur, reliciantur & refutentur.

Porro hic in Quæstione 1ma, 2da, 3ta, 4ta, 5ta continentur
Prophetiæ, nulli fundamento innixæ, imò & à veritate defle-
ctentes, ut in iisdem Quæstionibus, si non evidenter, saltem
suffICIENTER probatum est, ideo eas reliciendas censeo; quod e-
tiam nonnulli Eruditissimi Scriptorum ante me censuerunt, qui-
bus & Te Lectorem, veritatis amantem, ex integro, & animò
sedatò, perlecta hac Lucubratione, accessurum, non diffido.

QUÆ.

QUÆSTIO I.

Quidnam sentiendum de Prophe-
tia, quæ Nomine Sancti Malachiæ
Episcopi Hyberni, circumfertur,
in qua, omnes Romani Pontifices,
futuri, inclusivè à Cælestino secun-
do, usq̃ ad Mundi finem, per Sym-
bola, & emblemata, describuntur ?

Antequam Respondeam.

PRæmitto imo, Arnoldus Vion, Dua-
censis, Belga, Religiosus Sancti Benedi-
cti, Anno 1595. edidit Chronicon, seu
Ordinis sui Historiam, cui titulus: *Lignumvi-
tæ, Ornamentum & decus Ecclesiæ.* Ille er-

A

go,

Quisnam pri-
mus Scripto-
rū meminit
illius Prædi-
cationis ?

go, (Nota bene.) primus Scriptorum, inter alia,
de Sancto Malachia, habet hæc: Scripsisse fer-
tur & nonnulla Opuscula de quibus nihil hacte-
nus vidi, præter quamdam Prophetiam, de sum-
mis Pontificibus, quæ, quia brevis est, & non-
dum [quod sciam] excusa & à multis desiderata,
hic à me proposita est. Ponitur & cum explica-
tione sic.

Ex Castro Tyberis; Cælestinus secundus.
Typhernas, seu natus Typherni, quod est Ca-
strum ad Ripam Tyberis. Et ita consequen-
ter usq; ad Urbanum septimum, qui taliter de-
scribitur. De rore Cæli. Antea Episcopus Ros-
fanensis in Calabria; ubi manna legitur: ad-
dit deinde Vion, Nomina aliorum trium.

Ex Antiquitate Urbis. Gregorius XIII.
Pia Civitas in Bello. Innocentius IX.
Crux Romulea. Clemens VIII.

Demum 35 reliqui futuri, recensentur sine no-
minibus. Totum Schema Prophetiæ illius, vi-
de ad calcem hujus Quæstionis. Porro Prophe-
tiam illam, inclusive ad Urbanum VII. (Nota be-
ne) non explicavit Sanctus Malachias, ut cer-
tum est, fateturq; locò citatò, ipse Arnoldus Vi-
on, sed solus & fere unicus R.P.F. Alphonsus
Ciaco-

Quis eam in-
terpretatus
est?

Ciaconis, ex Celeberrimo Ordine Prædicatorum, qui fere eodem tempore vixit cum Arnolde, scilicet Anno 1590: ab Urbano vero VII exclusiue, ad Pontificē Innocentium XIII inclusiue, explicârunt alii pro suo placito.

Præmitto 2do. Sanctus Malachias (ut constat ex Divo Bernardo) natus est in Hybernia, Anno 1094. ex Parentibus, Genere, & potentiâ Magnis; trigesimo fere ætatis suæ Annô, consecratus in Episcopum Connerethensem: postea circa Annum trigessimum sextum ætatis suæ fit Episcopus Ardinachensis, & Primas totius Hyberniæ, dein, quinquenniô transactô in illa Sede Archiepiscopali, constituit pro se Gelasium Virum bonum, & dignum tali honore, ipse verò factus, Dunensis Episcopus: obq; certa quædam negotia Ecclesiastica, conficienda, pergendo Romam, ad Claram Vallem divertit. *inveniç* (inquit Sanctus Bernardus de se) *gratiam in oculis ejus, extunc & deinceps, usq; ad obitum Ipsius.* Romæ præsens, ab Innocentio II, Papâ, cum multis lacrymis implorabat, licere sibi vivere & mori in Clara Valle; non autem obtinuit, sed illi commisit vices suas per universam Hyberniam, Legatum illum constituens; confectis negotijs

*Compendiū
vita Sancti
Malachie.*

redeundo in Hyberniam, inuisit secundò Claram Vallem, alta suspiria trahens, quòd non liceret sibi pro suo desiderio, ibidem remanere. Post innumeros labores, pro DEO, in Anglia, Scotia, Hybernia, exantlatos, multa, Prophetiæ Spiritu, prædicta, plurimaq; stupenda prodigia, patrata, dum secundò pergit Romam, divertit tertio ad Claram Vallem; ibi (verbis utor Sancti Bernardi.) Die Solenni Beati Luca Evangelistæ, Missâ, in Conventu, suâ illâ Sanctâ Devotione, celebratâ, febre correptus, lecto decubuit, . . . jubet se Sacrò Oleò inungi . . . ungitur, & sumptò Viaticò, Fratrum se Orationibus, & Fratres commendat DEO. Anno ætatis suæ quinquagesimò quartò, loco & tempore, quo præelegit & prædixit Malachias, Episcopus, & Legatus Sanctæ Apostolicæ Sedis, velut è manibus nostris assumptus ab Angelis, feliciter obdormivit in Domino. . . . Parantur Exequiæ, offertur pro eo Sacrificium, consummantur ex more omnia, cum summa devotione. Omnibus ritè peractis, in ipso Oratorio, Sanctæ DEI Genitricis MARIÆ; in quo sibi bene complacuit Malachias traditur sepulturæ, Anno ab Incarnatione Domini 1148, quarto Nonas Novembriæ.

Hucus

Hucusq; in vita Sancti Malachiae, à se conscri-
pta, mellifluus Doctor, Sanctus Bernardus in-
quam, Claræ Vallensis Cænobii, Primus Abbas,
aliorumq; amplius centum sexaginta Monaste-
riorum Pater, & ob miraculorum multitudinem,
sublimitatem scientiæ, zelum Gloriæ Divinæ
ardentissimum, suavitateq; facundiæ, toto Orbe
celebratissimus; quem ipse Calvinus lib. 4to In-
stitut: Cap. 7. §. 12. vocat, *Virum Sanctum*. &
alibi, *Pium Scriptorem*. O quàm multiplex
Fidei Catholicæ Romanæ Veritas brevi illâ hi-
storicâ narratione, Divi Bernardi Viri Sancti, &
Pii Scriptoris, comprobatur! scilicet; Romanum
Pontificem, non esse Antichristum, sed Summum
Ecclesiæ Pontificem: Monasticam vitam DEO
placere! Missam esse Sacrificium. Laudabile
item esse, Sacram Eucharistiam, per modum Vi-
atici, à periculose infirmis, summi, nec non ex-
tremam Unctionem.

Premitto 3tio. Divus Bernardus, Vitam
Sancti Malachiae, primus exacte & fuse conscri-
psit, impulsus ad id (ut ipsemet refert) tum in-
tensis precibus Congani Abbatis in Hybernia,
tum plurimorū aliorum, qui fere, semper conver-
sabantur cum Sancto Malachia, & quæ de hoc

*Exinde mul-
ti Articuli fi-
dei nostræ
firmantur.*

*S. Bernardus
vitam Divi
Malachiae
conscripsit.*

SAN-

*Eidem ami-
cissimus.*

Sancto Episcopo, certissime comperta illis erant, scribenda ei intimarunt; tum præsertim, quia cum Sancto Malachia, arctissimam contraxerat amicitiam. Me (inquit ipsemet, in Præfatione in vitam hujus Sancti) inter speciales amicos, Sanctus ille habebat & eo loci, ut nulli in hac parte gloriæ secundum fuisse me credam. Nec mercede vacat mihi familiaritas Sanctitatis; Primitias jam accepi; in extremis positus erat - - accurri ego, ut Benedictio morituri, super me veniret; at ille, cum jam membra alia movere non posset, fortis ad dandam Benedictionem, elevatis Sanctis manibus super Caput meum, Benedixit mihi, & Benedictionem hæreditate possideo; & quomodo ego illum silere queam? Extant etiam Divi Bernardi ad eundem Sanctum Epist. 315. 316. & 317. nec non sermo in Eiusdem Festivitate.

His præmissis.

Censeo imo. Si non certò evidens, saltè certò probabilissimū est, Prophetiam hanc, de successione illa
Ro-

Romanorum Pontificum, erroneè
adscribi Sancto Malachia: sed ef-
se commentitiam.

Ratio est. Quia non tantum Divus Bernar-
dus, amicissimus licet Sancto Malachia,
ejusq; vitæ totius accuratissimus Scri-
ptor (qui omnia majoris momenti concernentia
hunc Sanctum ab ejus intimis Sociis communi-
cata sibi, habebat, ut dictum supra) sed etiam nul-
lus omnino Scriptorum (in tanta copia Histori-
corum, Auctorum, quorum scripta in magna co-
pia habentur, ab Anno 1148. de Actis & succes-
sione Summorum Pontificum.) Hujus Prophe-
tiæ ante Urbani VII Pontificatum, per Annos
supra 440, ad Annum scilicet Christi, 1595.
unquam meminit, etiam sub hoc, multum de Pro-
babilitate, diminuente Terminò. Fertur, Pri-
mus Arnoldus Vion, modicæ Auctoritatis & Fi-
dei Scriptor, post quatuor & ultra, ab obitu San-
cti Malachia, elapsa sæcula, nullius locupletis,
vel etiam idonei Auctoris testimoniò subnixus,
adducit illam Prophetiam, nec profert, unde eam
habe-

*Probatur,
Prophetiam
illam non esse
S. Malachia.*

habeat? ex quo Manuscripto sit desumpta? An ex manuscripto S. Malachiæ, aut alicujus alterius scriptoris? quàm antiquo? ubi, in qua Bibliotheca inveniendò? qua fide transcripto? sed tantummodò dicit; *Fertur.* adeoq; solum, ex plurium incerto rumore, id se desumpsisse, fatetur. Meritò hic locum habet, celebre, ac veritati consonum, illud Eminentissimi Baronii Effatum: *Quod à recentiore Auctore, de rebus antiquis, sine alicujus vetustioris Auctoritate, profertur, contemnitur.* Altumq; tot sæculorum in prædictis circumstantiis silentium, vocali intonat sonò; Prædictionem illam esse fictitiam.

Sanctus Hieronymus, (quem Ecclesia Orthodoxa veneratur, inter quatuor summos, tam in Doctrina, quàm in Eloquio Magistros) Periodos Pauli & Theclæ, & totam baptisati Leonis fabulam, inter Apocryphas Scripturas computat, ex eo, primariò, quòd nullam horum mentionem fecerit Sanctus Lucas. *Quale enim*) inquit ille in lib. de script: Eccles:) *est, ut individuus comes Apostoli, inter ceteras ejus res, hoc solum ignoraverit? Quidni etiam inter Apocrypha computari debet, dicta Prophetia. Quale enim est,*

est, ut inter Sancti Malachiae Prophetias varias recensitas, illam solum, tam celebrem ignoraverint, individui comitis sui, Sancti Episcopi, vel eam non intimaverint Divo Bernardo, vel hic Sanctus intimatam sibi, absolute reticuerit, tum in vita ejus, à se conscriptam, & in sermone de ejusdem Festivitate; Tum in Libris quinque, de Consideratione ad Eugenium tertium, qui tamen in illa Prophetia tertius est Ordine, describiturque; *Ex magnitudine montis.* Tum in quibuscunque aliis scriptis suis, imò nec ullus alius ex Antiquioribus.

Confirmatur Censura Nostra. Tum ex dictis infra in hac Quaestione, Tum quia ante aliquot Annos ex Italia, à Viro magnae Eruditionis variarumque Nationum Europæarum sensu, hac in Quaestione, peritissimò, ad me scripta sunt, hæc formalia: *Eruditi Viri, tum in Italia, tum Germania, Hispania, Gallia, valde dubitant esse verè Prophetiam Sancti Malachiae circa successionem Pontificum, quæ dicto Sancto attribui solet: unde non sunt solliciti de explicatione, suppositæ Prophetiae. Explicationes enim, quas, aliqui otiosi, afferunt; aliæ, risum movent; aliæ contemptum.* Nec non sat multi (in suis
 B libris

libris impressis) Nobilissimi in Italia, Belgio, Gallia, Neo-Historici, inter quos sunt: Franciscus Carriere, Minorita Convent: D. Theol: P. Papebrochius, P. Menestrier, Prædictionem illam (forte non immeritò) appellant, rem futilem & ab incerto confictam Vaticinatorem, & nullius debere esse momenti apud cordatos & probati ingenii atq; Auctoritatis Viros.

Censeo 2do. Prophetiam illam ab Arnaldo Vion adductam, & per R.P.F. Alphonsum Ciaconis explicatam, esse erroneam.

*Prophetia illa
esse erroneam,
demonstratur.*

Probatur id ipsum multipliciter. imò. Quia in illo schemate ponitur immediate post Adrianum IV, Victor IV: post Victorē, Calistus III; dein Paschalis III, demum Alexander III; cum tamen Adriano IV immediate successerit, Alexander III, verus Papa, legitime, priusq; etiam tempore electus fuerit, quàm Octavianus, Sanctæ Cæcilie Cardinalis, qui se dice-

bat Victorem Quartum, fuitq; Antipapa. Vi-
ctori huic Antipapæ, successit Anno 1164 Gvi-
do, Cardinalis Cremensis, dictus, Paschalis III,
etiam Antipapa, non verò Calistus III: modò
primum post obitum hujus Gvidonis, seu Pa-
schalis III, à nonnullis Schismaticis, quidam
Joannes, Abbas Strumensis, electus Anno 1170,
qui se dicebat Calistum III.

Secundo. Quia in illa prædictione, suc-
cessionis Pontificum, veris summis Episcopis,
à Spiritu Sancto electis, æqualiter, & promiscue
immiscetur, illegitime electi, Schismatici, ab Ec-
clesia anathematizati, octo Antipapæ. Imò hâc
misculentia, videtur aliquo modo insinuari illos
etiam, veros fuisse, summos Pontifices. Cum non-
nisi duo ex illis octo in illa Prophetia designen-
tur esse Schismatici. scilicet ubi dicitur. *Cer-
vus Schismaticus.* Anno 1328. item ubi habe-
tur *Schisma Barcinonicum.* Anno 1424. asse-
rere autem etiam alios sex Antipapas, veros fuisse
Pastores summos Ecclesiæ Catholicæ, est Hæ-
resis.

Omitto, quòd in illa prædictione præter-
mittatur *Vicedominus*, post electionem suam ipsa

die defunctus, qui non videtur omittendus, fuit Minorita & Archiepiscopus Aqueusis, electus post mortem Adriani V.

Tertio. Quia alter ævo suo Augustinus, eximius Doctor Franciscus Suarez in 3. p. Divi Thomæ, Disput: 53 Sect. 4. doctissime & solide probat ex scriptura Sacra, & ex Sanctis Patribus, ut Augustino, Cyrillo Jerosolimitano, Chryostomo, Beda; à nemine posse affirmari, non solum quò die, aut Annò, sed etiam quonam determinatò tempore, sit futurum Judicium extremum: Objectionesq; in contra, clare dissolvit: Quod idem præstant, & alii gravissimi Theologi. Supposita verò certitudine illius Prophetiæ, facile sciretur tempus Judicii extremi, Mundiq; futura duratio.

Confirmatur utraq; Censura nostra.

Primò. Quia non tantum ullus, hucusq; repertus est, qui ausus esset comprobare solide, Prophetiam illam, vere esse Sancti Malachiæ; sed nec ullus, ex primæ Magnitudinis,
Scri-

Scriptoribus, eam, pronuntiavit, absolute esse veram. Unde tantummodo, ab aliquibus referri solet cum addito: *ut exstat, apud Arnoldum Vion.* Doctissimus item Cornelius à Lapide, plurimis, Sapientiâ & eruditione, plenis Voluminibus, in Sacram Scripturam editis, de Ecclesia, optime meritis, mentionem faciens hujus Prophetiæ, in Cap. 20. Apoc. ait: *Si hæc Prophetia vera est?*

Quin nec ipse R.P.F. Alphonsus Ciaconis (qui teste Vione, illius Prophetiæ primum Interpretem egit, à Cælestino Secundo, ad Urbanum VII inclusive) potuit suo Patruo, ejusdem quidem Nominis & Ordinis, ast longe eminentioris Scientiæ, ac Eruditionis, persuadere, ut in præclaro suo Volumine, de Vitis Summorum Pontificum, & Cardinalium, vel mentionem aliquam, dictæ Prophetiæ faceret; cum tamen Volumen illud, Romæ ediderit, Anno 1601. sex Annis post impressum Lignum Vitæ, & decem Annis, post obitum Urbani VII, qui ultimus explicatur in illa Pseudoprophetia, ab Alphonso.

Secundo. Quia sæpe, præsertim verò ab
Urba.

Urbano VII, numerando, tam ænigmaticæ sunt, descriptiones Pontificum sequentium, ut, explicatio illarum commoda, haberi non possit. imò (ut prudenter eruditissimus Pater Papebrochius notat cum pluribus) si quis de secuturis Pontificibus, experimenti causâ, velit penes se comminisci aliquid, excogitaturus ea sit, quæ multò commodius valeant electis quandoq̃ applicari, quàm applicari possint ea, quæ habentur de Urbani VII Successoribus, usq̃ modò: tantâ opus est ad id violentiâ, ut curiosius examinanti patebit. Unde conjicitur, Auctorem hujus totius Prophetiæ, fuisse aliquem, qui vixit non longè ante tempora Urbani VII.

*Prævalida
confirmatio
dictorum &
dicendorum.*

Veritatem Censuræ nostræ. De prædicta Prophetia nec non de aliis quatuor succedentibus Prædictionibus (quæ infra Cap. 2, 3. 4. 5. continentur) confirmat ac notabile illi pondus addit Romana ex Urbe petitum Argumentum. Nam priusquam prælo Typico subiceretur præsens Lucubratio, illius materiam (ita volente Admodum R.P. nostro Generali Præposito Universæ Societatis) in breve compendium redegei, atq̃ eidem Romam submissi, ut nempe ejusdem oculis

culis ac iudicio veluti ad unum intuitum tota
res quæ hic tractatur, simul pateret, antequam lu-
cem aspiceret. Qui porrectam sibi Epitomen
Libri, Reverendis Patribus Revisoribus Ro-
manis, Viris summae eruditionis & limatissimi
iudicii cum comisset revidendam, ab iisdem, in
scripto, huiusmodi accepit sententiam. *Compen-
dium libri, cui titulus: Censura Prophetiarum
de Romanis Pontificibus. Attentè ex Man-
dato Paternitatis Vestrae perlegimus, & nihil
nobis videtur habere, quod sit contra Fidem, aut
bonos mores: imò studium illud, quo Author co-
natur evellere popularem illam & nullo idoneo
fundamento nixam credulitatem circa Propheti-
as, quæ circumferuntur, non parum facit ad veram
Fidem tuendam. Idem Argumentum ab aliis,
sed optime pertractatum Gallicè habemus à Patre
Claudio Menestrier Societatis nostræ, cum omni-
um eruditorum & prudentum Virorum plausu.
Paternitatem Vestram humillimè veneramur, &
Sanctissimis Sacrificiis nos impense commendamus.*

Humillimi in Christo Servi.

Edvardus de Vitry.

Jacobus Ghezzius.

Ex Collegio Romano, 6ta April: 1724.

Admo.

Admodum Reverendus Pater Noster Româ
misit mihi scripti illius Copiam, eamque re-
cepi 30 Maij. Anno præsentè 1724.

Fateor me non legisse unquam Patris Mene-
strier librum: sed in libro Responsionum Pa-
tris Papebrochii ad exhibitionem errorum ad
Articulum 2. §. 13. legi hæc. *Rerum Antiqua-
rum indagator Solertissimus P. Claudius Mene-
strier Societatis IESU, natione Gallus, nuper
peculiari librò dictæ Pseudoprophetiæ inanita-
tem explosit, cui hactenus à nemine contradicitur.*

*P. Menestri-
er & Patris
Papebrochii
sensus de il-
la Prædicti-
one.*

Necq; dicas. Utiq; ipsemet Pater Papebrochi-
us dedicando Clementi IX Tomum 1. Martii,
editum Antverpiæ, Anno 1668. Clementis IX
electionem asserit, prænominatam ex Malachiæ
Vaticiniis: in illa enim ejus Oratione dedica-
oria leguntur hæc. *Paucis antequam ad Pon-
tificatum eligerè diebus ex ipsis literis, qui-
bus Dominus Rospigliosius scribitur, anagramma
simul, & omen quidam eruit, eis, quæ sub
Malachiæ Nomine circumferuntur, Vaticiniis*

*congruum, seq̄ credidit purpuratorum Patrum,
Senatui posse personam tuam, ad vicarias Chri-
sti vices gerendas. vel ut digitō indicare ac scri-
bere, SIGNO IPSI SIDUS OLORUM.*

Ad hanc Objectionem Respondet ipsemet
Pater Papebrochius, citatō superius librō, §. 13.
*Applaudēbam Auctori Anagrammatis bono
cum omine inde tracti, cui ipsemet applauserat
Pontifex; non tamen aut hic, aut ego propterea
credidimus, ea, quæ sub nomine Malachiae cir-
cumferuntur Vaticinia, aut Divina esse, aut sal-
tem Sancti Episcopi Malachiae. = = Esto autem
putassem cum vulgo, & Sancti Malachiae esse &
divinitus accepta Vaticinia fuisse, an turpe est,
studendo proficere, & vulgō relictō, Sapientiori-
bus tandem adharere?*

*Ex dictis habetur primò. Minus rectè eos
facere, qui veritatem certissimam Fidei Catho-
licæ, in Libris etiam impressis probare nitun-
tur illâ Pseudoprophetiâ; vel eam in Concioni-
bus, multum deprædicant.*

*Adverso binò,
notatu digna,
& perutilis.*

C

Secundo

2da Habetur. Expedire, ut Pseudoprophetia, ab Orthodoxis, præter dicta, rejiciatur ex eo etiam. Quia juxta eam, à moderno summo Pontifice, **BENEDICTO XIII**, ad ultimum inclusive, nominaturus, Petrus secundus (qui dicitur gubernaturus Ecclesiam, in tribulationibus, quibus transactis, Civitas Septicollis, nempe Urbis **ROMA**, diruenda: Judiciumque extremum futurum.) solum restant Pontifices viginti duo, & fortè inter illos, aliqui Antipapæ; tot verò numero Pontifices, nempe viginti duo antecedentes, continuatâ serie ascendente, à Benedicto XIII (qui Pontifex Maximus creatus die 29 Maji, Año 1724, felicissimè Ecclesiam Sanctam nunc regit: Utinam & diutissimè!) ad Paulum IV, solum insimul sumpti, vixerunt ferè Annis 160, quare restarent solum circiter Anni 160 à Benedicto XIII ad extremum judicium. Periculosum autem est, ne transactis illis Annis 160, nec comparente judiciò extremò, imò aliis succedentibus de novo Pontificibus, illudant & insultent, infideles, & Hæretici, Catholicis, quòd fidem habuerint Prophetiæ, quæ ipso rerum eventu convicta est palpabiliter falsitatis & erroris.

VATICINIVM

Quod Nomine Sancti Malachiae
Episcopi circumfertur.

Prophetia.	Nomen Pōtificis.	Explicatio Prophetiae.
Ex Castro Tiberis.	CÆLSETIN ⁹ II.	Oriundus Typherno, Castello Umbriae in Italia.
Inimicus expulsus.	LUCIUS II.	Familiã Cacciani- micã.
Ex Magnitudine montis.	EUGENTIUS III.	Ex Oppido Montis Magni.
Abbas Suburbano.	ANASTASI ⁹ IV.	Ex Abbate Sancti Ruffi, Familiã Sa- burnã.
De Rure Albo.	ADRIANUS IV.	Rurali Familiã ex Oppido Sancti Al- bani.
Ex tetro carcere.	VICTOR IV.	Cardinalis Sancti Anno Christi Nicolai in Carcere 1159. Tulliano. Antipapa.

Car

<i>Anno 1164.</i> <i>Antipapa.</i>	Via Trans Tiberim.	CALISTUS III.	Cardinalis S. M. trans Tyberim.
<i>Anno 1170</i> <i>Antipapa.</i>	De Pannonia Tu- scia.	PASCHALIS III.	Ungarus Cardinalis Tusculanus.
	Ex ansera custode.	ALEXANDER III.	Familia Paporona.
	Lux in Ostio.	LUCIUS III.	Cardinalis Ostien- sis.
	Sus in Cribro.	URBANUS III.	Cribellus, cujus in- signia Sus.
	Ensis Laurentii.	GREGOR. VIII.	Cujus, Insignia en- ses, Cardinalis S. Laurentii.
	De Schola exiet.	CLEMENS III.	Domo Scholari.
	De rure Bovenfi.	CÆLESTIN ⁹ III.	Familia Bovenfi.
	Comes signatus.	INNOCENTIUS III.	Comes Signia.
	Canonic ⁹ de latere.	HONORIUS III.	Canonicus Latera- ni.
	Avis Ostiensis.	GREGORI ⁹ IX.	Insignia Aquila, Car- dinal: Ostiensis.
	Leo Sabinus.	CÆLESTIN ⁹ IV.	Cuius Insignia Leo, Cardinalis Sabinus.
	Comes Laurenti ⁹ .	INNOCENTIUS IV.	Comes Fliscus. Car- dinalis Sancti Lau- rentii.

Signum Ostiense	ALEXANDER IV.	Comes Signiæ, Cardinal: Ostiensis.
Hierusalem Campaniæ.	URBANUS IV.	Campanus, Patriarcha Ierosolimitanus.
Draco depressus.	CLEMENS IV.	Cujus insignia Aquila, Dracnem unguibus premens.
Angvinis Vir.	GREGORIUS X.	Vice Comes, insignia Angvis.
Concionator Gallus.	INNOCENTIUS V.	Gallus, Ordinis Prædicatorum.
Bonus Comes.	ADRIANUS V.	Otobonus, Comes Fliensis.
Piscator Tuscus.	JOANNES XXI.	Petrus Cardinalis Tusculanus.
Rosa composita.	NICOLAUS III.	Dictus compositus, Familiâ Ursinâ, cujus Insignia, Rosa.
Ex telonio Iiliacci Martini.	MARTINUS IV.	Cujus Insignia, Lilia Thesaurarius S. Martini Turonensis.
Ex Rosa Leonina.	HONORIUS IV.	Sabellus, cujus Insignia, Rosa, à Leonibus

Vice comes
11

Picus inter escas.	NICOLAUS IV.	nibus gestata, Picens, Patria Esculanus.
Ex cremo celsus.	CÆLESTIN ⁹ V.	Ex Eremita Pontifex.
Ex undarum benedictione.	BONIFACI ⁹ VIII.	Benedictus Cajetanus, cujus Insignia, Unde.
Concionator Patercus.	BENEDICT ⁹ XI.	Nicolaus, ex Ordine Prædicatorum.
De fossis Aquitanicis.	CLEMENS V.	Aquitanus, cujus Insignia, Fossæ.
De sutore Osseo.	JOANNES XXII.	Familia Osæ, sutoris Filius.
Corvus Schismaticus.	NICOLAUS V.	Corbarius, Antipapa.
Frigidus Abbas.	BENEDICT ⁹ XII.	Abbas fontis frigididi.
De Rosa Atrebatensi.	CLEMENS VI.	Atrebatensis, ejus insigne, Rose.
De Montibus Pammachii.	INNOCENT: VI.	Cardinalis, tituli Pammachii, cujus Insignia sex montes Gal.

Anno 1328
Antipapa.

Gall9 ViceComes	URBANUS V.	Gallus, ad ViceComites Mediolanenses Nuntius &c.
Novus de Virgine forti.	GREGORI9 XI.	Dictus Petrus, Comes Bellefortis: Cardinalis, tituli Sancte Mariae nobis.
De Cruce Apostolicâ.	CLEMENS VII.	De luna, Cardinalis SS. XII Apostolorum, cujus Insignia, Crux. Anno 1378 Antipapa.
Luna Cosmedina.	BENEDICTUS XIII.	Petrus de Luna, Aragonius, Diaconus Cardinalis B. M. V. in Comedina, cujus Insigne, Luna. Anno 1393 Antipapa.
Schisma Barchinoniam.	CLEMENS VIII.	Antipapa. Canonico Barchinonensis. Anno 1424 Antipapa.
De Inferno prægnanti.	URBANUS VI.	Pregnanus, natus in loco, qui inferno dicitur.
Cubus de mixtione	BONIFACI9 IX.	Thomacellus, cujus Insignia, Cubi. Di.

De meliore fidere.	INNOCENTIUS VII.	Dictus Cosmatus de Melioratis, cuius Insignia, Sidus.
Nauta de ponte nigro.	GREGORIUS XII.	Venetus, Praeses Ecclesiae Nigropontanae
Flagellum Solis.	ALEXANDER V.	Archiepiscopus Mediolani, S. Ambrosii; illius Insignia, Sol, ut in nummis Antiquis videre est cum flagello.
Cervus Sirevæ.	JOANNES XXIII.	Cardin: S. Eustachii, cum ceruo, Bononiae Legatus, Neapolitanus.
Corona veli aurei.	MARTINUS V.	Columna, cuius Insignia, Columna cum Corona: Cardinalis Sancti Georgii ad Velum aureum.
Lupa Cælestina.	EUGENIUS IV.	Canonicus Cælestinus, Episcopus Severensis.

Amator Crucis.	FELIX V.	Dux Sabaudia, A= madeus, cujus Insignia, Crux.	Anno 1439. Antipapa.
De modicitate Lunæ.	NICOLAUS V.	Lunensis, humili genere.	
Bos pascens.	CALISTUS III.	Insignia, Bos pascens.	
De Capra, & Albergago.	PIUS II.	Secretarius Cardinalium, Capranici & Albergati.	
De Cervo & Leone.	PAULUS II.	Præses Ecclesiæ Cæruensis, Cardinal: S. Marci, qui Leo dicitur.	
Piscator Minoritæ	SIXTUS IV.	Piscatoris Filius, Minorita.	
Præcurfor Siciliae.	INNOCENTIUS VIII.	Joan: Baptista; Au- licus Regis Siciliae.	
Bos Albanus in portu.	ALEXANDER VI.	Cujus Insignia, Bos, Cardinal: Albanus & Portuensis.	
De parvo homine.	PIUS III.	Piecolhomineus.	
Fructus Jovis juvabit.	JULIUS II.	Insignia, Quercus,	

D

De Craticula Po- litiana.	LEO X.	<i>Arbor Iovis. Laurentii Medices Filius, Politiani Di- scipulus.</i>
Leo Florentinus.	ADRIANUS VI.	<i>Florentii Filius, In- signia, Lec.</i>
Flos pilci ægri.	CLEMENS VII.	<i>Medices Florenti- us, cuius Insignia, boli & lilia.</i>
Hyacinthus Medi- corum.	PAULUS III.	<i>Farnesius, Insigne, lilia cerulea Cardin: SS. Cosma & Da- miani, Medicorum.</i>
De Corona Mon- tana.	JULIUS III.	<i>Antea dictus, Ioan: Maria de monte.</i>
Frumentum floccidum.	MARCELLUS II.	<i>Cujus Insignia fru- mentum floccidum; brevis Pontificatu.</i>
De Fide Petri.	PAULUS IV.	<i>Antea Petrus Ca- rafa.</i>
Æsculapii pharma- cum.	PIUS IV.	<i>Ioannes Angelus Medices.</i>
Angelus nemoro- sus.	PIUS V.	<i>Ordinis Predicato- rum</i>

Medium corpus pilarum.	GREGORI ⁹ XIII	rum, Michael, ex Oppido Boschi. Cujus insigne medi- us Draco, gestans Cardin. pilas, Pii IV. à quo creatus est Cardinalis.
Axis in medieta- te signi.	SIXTUS. V.	Qui axem in medio Leonis pro insigni habet.
De rore Cælesti.	URBANUS VII.	Archiepiscopus Ros- sanensis in Calabria, ubi manna legitur.
Ex Antiquitate Urbis.	GREGORI ⁹ XIV.	Utroq; Parente, an- tiquissima Familiæ; ipse Antiquitatum Urbis restaurator.
Pia civitas in bello	INNOCENTRUS IX.	Nemo hucusq; expli- cavit.
Crux Romulea.	CLEMENS VIII.	Cujus insigne, trabs argentea; tribus se- gmentis interstin- cta, ad modum Cru- cis

Undosus Vir.
Gens perversa.

LEO XI.
PAULUS V.

cis, Pontifici Ros-
mani.

Paralyti obnoxius.
Cujus tempore gens
perversa Bohemo-
rum hereticâ labe,
infecta contra Reli-
gionē Catholicam, &
Ecclesie columnâ, do-
mū Austriacâ, insur-
gens, totam Rempu-
blicam Christianam
turbavit.

In tribulatione pa-
cis.

GREGORIŸ XV

Sub quo Imperium
maximè turbatum,
nunquam hucusq; re-
spiravit.

Lilium & Rosa.

URBANUS VIII

Florentinus, cui Ur-
bi, lilium, pro insi-
gni, ipsæ Rosæ ami-
cissimæ apiculæ, vel
alluditur ad Urba-
num IV, cujus insi-
gnia

Jucunditas Crucis.

INNOCENTIUS X.

Ignia, Liliū, &
Rosa.

Cujus Insignia, co-
lumba, Suavem pacis
oliuam gestans. Ele-
ctus in Festo San-
ctæ Crucis.

Montium Custos.

ALEXANDER VII.

Cujus Insignia, Mon-
tes, quibus Sidus
Cæleste, velut oculus
& Custos superemi-
net. An quod electus
in Festo SS. Ange-
lorum Custodum.

Sidus Oloris.

CLEMENS .IX.

Antea dictus, Rospi-
lios, inde mutata li-
tera p. in d. fecit qui-
dam Anagramma:
Sidus Oloris; vel
quia dicitur natus,
esse illò Annò, quo
nova Stella, seu Si-
dus apparuit, in Cæ-
lesti

De flumine magno CLEMENS X.

lesti signo.

Quia natus, exun-
dante tunc, nimirum
Tyberi.

Bellua insatiabilis. INNOCENT: XI.

Quia pro Stemmate,
habuit Leones, &
Aquilas, rapacia a-
nimalia; vel quia,
insatiabile desideri-
um habuit, trium-
phandi de hostibus,
Nominis Christiani.
Vel quia (ut quidam
ingeniose, sed non soli-
de censuit) utebatur
ad majora consilia,
Cardinali Cibo; e-
jusq; consilia sequi
solitus; hinc quidam
scripsit; Bellua Pon-
tificis cur insatiabi-
lis audit? Nimirum

assi.

*assidue, vescitur illa
Cibò.*

Pœnitētia gloriosa. ALEXANDER VIII

*Antea fuit summus
Pœnitentiarius, &
Innocentio XI ago-
nizanti, contulit
absolutionem Sacra-
mentalem.*

Rastrum in Porta. INNOCENT: XII

Flores circumdati. CLEMENS XI.

De Bona Religione. INNOCENT: XIII

Sequun-

Sequuntur Prophetica, ejusdem, (ut fertur,) Sancti Malachiæ, secutororum Pontificum Symbola.

1. Miles in bello.	12. Lumen in Cælo.
2. Columna excelsa.	13. Ignis ardens.
3. Animal rurale.	4. Religio depulata.
4. Rosa Umbriæ.	15. Fides intrepida.
5. Ursus velox.	16. Pastor Angelic9.
6. Peregrin9 Apostolicus.	17. Pastor & nauta.
7. Aquila rapax.	18. Flos florum.
8. Canis & Coluber.	19. De medietate Lunæ.
9. Vir Religiosus.	20. De labore Solis.
10. De balneis Etruriæ.	21. Gloria Olivæ.
11. Crux de Cruce.	

In persecutione extrema Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, Sedebit Petrus II. Roman9, qui pascet Oves in multis tribulationibus, quibus transactis Civitas Septicolis diruetur, & Judex tremend9 judicabit populū suum.

Hucusq; Prophetia (ut dicitur) S. Malachiæ, de Romanis Pontificibus.

QUÆ.

QUÆSTIO II.

Quam Fidem meretur Prophetia,
quæ circumfertur nomine Joáchimi,
Abbatis, de futuris Romanis
Pontificibus?

Ioachimus Abbas Florentis Monasterii, Or-
dinis S. Benedicti, ex Calabria oriundus: flo-
ruit circa Annum 1190, Obiit Annò 1202.
Is in Calabria, in sui quondam Ordinis Mona-
steriis, nunc Cisterciensium, antea Florentium,
colitur ut Sanctus, aut Beatus, atq; miraculis,
quæ prolixè leguntur, clarus.

Quamvis verò ab Innocentio III Cap. *Da-*
mnamus de Summa Trinitate & Fide Catholica.
Salvo honore Personæ, improbentur, quæ scri-
pserat in libro à se edito de *Unitate SS. Tri-*
E *nita*

nitatis contra Petrum Lombardum, Sententiarum Magistrum, Episcopum pro tunc Parisiensem (quanquam nonnulli eruditi, inter quos & P. Raynaudus, in *Hoploteca sua contra ictum calumnie*. Tomo 12mo Operum, folio 150, censet illum librū ab ejus Adversariis fuisse antè depravatum) tamen concedendum est, quod Vir ætate sua eruditissimus, & admodum pius, nec non Spiritu Prophetico donatus, in plerisque, fuerit; ut testatur S. Antoninus 1. p. Chronici lib: 14. Cap. 1. §. 12. Sixtus Senensis lib: 4. suæ Bibliothecæ. Gvilielmus Parisiensis in libro de Virtutibus, & alii. Nec id ipsum diffitetur doctissimus Lezana, ad Annum 1201 num: 2. sed approbat.

Sub nomine hujus Joachimi, ex variis manuscriptis, sæpius per Imagines Symbolicas, subjectaq; lemmata, impressa est Prophetia, de futuris quindecim Romanis Pontificibus, à Nicolao III, qui electus fuit Anno, 1288, usq; ad Urbanum VI, Anno 1328, ordinatum. Prophetia hæc, quamnam Fidem, mereatur? *Aliorum sit*

Quæ sub nomine ejo circūfertur Prophetia de Pontificibus, esse comētitia probatur.

lit *judicium.* (inquit Bellarminus in libro de script: Eccles.) & addit ibidem. *Illud mirum est, quòd cum ea Vaticinia, ad solos quindecim Pontifices pertineant, tamen curiositas hominum, ad nostra usq; tempora, extendere illa conatur.*

Insignis Eruditionis, Pater Papebrochius, in suis Adversionibus ad Catalogum Pontificum, dicit: *Futo sub Sancti illius Abbatis nomine, plurima circumferri fictitia, in quibus nihil dubitem, etiam numerare illas quindecim Praefugiones, à Nicolao III, ad Urbanum VI. Quæ deinde sequuntur, quindecim alia ejusmodi Schemata, usq; ad Innocentium VIII, similis rursus farinae sunt; eiq; sub quo fuerunt adinventata, non parum blandiuntur.*

Hæc Pater Papebrochius; cujus Censura, à vero non videtur deviare. Tum quia in omnibus, Joáchimi scriptis impressis, quæ habentur, nullum est ejusmodi signum Prophetiæ. Scripsit autem Concordiam Testamenti Veteris, & Novi, item in Isaiam, Jeremiam, & Sancti Joannis Apocalypsim, quam ut illustraret suis

Commentariis, trium Summorum Pontificum, scilicet Lucii III, Urbani III, & Clementis III, Auctoritate, & exhortationibus, fuit compulsus. Tum quia Urbanus V. qui est electus An^o 1362, primus adinvenit & usus esse legitur Tiarâ, quæ triplici Coronâ, est adornata. In illa autem Prophetia, Pontifices omnes in suis Symbolicis Imaginibus, Fictitius Joâchimus, triplici coronamentô ornavit, etiam duodecim illos, qui Urbanum V. præcesserunt. Exemplaria quædam, non improbabiler referunt, fuisse Auctorem illius Pseudoprophetiæ, quendam Anselmum Episcopum Marsicanum, qui adhæserat Clementi Antipapæ, adversus Urbanum VI, electo-

Q U Æ S T I O III.

Quid censendum de Prophetia, asserente, nullum ex Successoribus Sancti Petri in Cathedra Romana, æquaturum, multò minus excessurum.

furum, in hoc Pontificio munere, Annos, quibus Princeps Apostolorum, egit Romæ Pontificem ?

Censo Prophetiam illam, non debere censi, esse infallibilis Veritatis. Ita Rodericus Zamorensis, (fuit is Referendarius Pauli II) libro 2do. Speculi vitæ humanæ; Thomas Ravennas lib. de vita hominis. Henricus Spondanus, Episcopus Appamiarum. P. Theophilus Raynaudus, Tom. 13. in lib. cui titulus: *Vita ac Mortis humanæ terminalia*, & alii plures, graves Scriptores, contra nonnullos, quibus favere videntur, Sanctus Petrus Damiani, Epist. 17. ad Alexandrum II; Sanctus Bernardus Epist. 237. ad Eugenium III. Sanctus etiam Antoninus Archiepiscopus Florentinus, videtur stare pro illa manutenendâ Prophetiâ. Nam in suo Chronico, 3tia parte, lib. 22. Cap. 7. mihi foliô 486 ait. *Benedictus Apostaticus (Petrus de Luna) relictus*

Prophetia dicta, favent Auctores graves.

lictus ab omnibus, in Insulam Paniscola, cum paucis se contulit, ubi manens in sua pertinacia, transivit Annos Petri; nec mirum, quia non in Sede Petri. Imò noster P. Cornelius à Lapide in suo Commentario in Cap. 19. ver. 9. Ezechielis Prophetæ, Prophetiam dictam omnino veram esse asserit.

Sed Censuræ nostræ Ratio est.

*Tamē non est
infallibilis.
Ut probatur
multifariè.*

Quia de Veritate dictæ Prophetiæ non constat ex ullo gravi fundamento. Ex quo enim? patet: 1° id ipsum sufficienter ex Notato 1mo, 2do, & 3^{io}, infra positis. Licet autem hætenus, nullus Romanorum Pontificum, 25 Annos Pontificiæ Sedis explevit, ut in Romana Sede expleſſe perhibetur S. Petrus; quis tamē certò scit, & unde? neminē deinceps expleturū? quā multa etiā nostris tēporibus, tū alibi, tū in Dominio Moschovitico, Regno Sveciæ &c. evenēre, quæ nunquam antea contigerant, imò forsan nec sperabantur unquam eventuræ?

Ad Confirmationem Censuræ nostræ Accedit Primò.

Quia dictæ Prophetiæ, adversari videtur usus & sensus Ecclesiæ. Ex usu enim per antiquo, postea etiam, per Concilii Vasionensis, peculiare præceptum, stabilitò, oratur in Canone Missæ pro Pontifice, ut DEUS, eum custodiat, & protegat. Oratur etiam in Litanis, ut Dominus conservet eum, & vivificet eum &c. Ejusmodi verò petitio longævitas Pontificis, esset illicita, si constaret de veracitate illius Prophetiæ; præsertim cum Papa accederet ad Annum 24, in illa Sede, transactum.

Ad eādē Cōfirmationē Accedit 2dò

Quia Doctissimi Patris Papebrochii, est Sententia probabilis, quam ut probabilem tradit & probat in suo Conatu Chronico Historico, ad Catalogum Pontificum Romanorum, Dissertatione 2da, in Actis Sanctorum, Tom: 4to Maji, illamq; Sententiã approbant etiam ut probabile nonnulli graves Historici, & Theologi. Divum

vum Petrum in Romana Cathedra, tantummodo sedisse, Annos 15. Certum autem est, in toto numero, quem hactenus numeramus, 246. Romanorum Antistitum, inclusive ad præsentem Benedictum XIII; post Sanctum Petrum, novemdecem numerari, qui excefferunt etiam in Pontificatu Romano Annos 15, ex ipsisq; sex superârunt & Annum vigesimum; scilicet Sanctus Sylvester, Leo 1mus. Adrianus 1mus. Alexander 3tius. Urbanus 8vus. Clemens 11mus. Et quidem ex his, Adrianus 1mus, omnium diutissimè præfuit Ecclesiæ, nam Annis viginti tribus, Mensibus decem, diebus septemdecem.

*Quis Pötificu
Romanorum
accessit proxime
ad Annos
S. Petri in
Pontificatu?*

Sed in contra Objiciet fortè
quispiam.

PRædictæ, Prophetiæ falsitas, potius demonstranda erat, ex eo, quia S. Sylvester 1mus, Pontificem Romanum egit Annis 28, ut notavit in suo Chronico, Sanctus Nicephorus Constantinopolitanus; & Sanctus Leo 1mus, Annis 25, ut scribit Rodericus Zamorensis; Petrus verò de Luna, qui se aliàs Benedictum XIII nomi-

nominabat ab assumpto titulo Papali, vixit Annis 30. Nam Avenione electus fuit, à quibusdam Schismaticis Cardinalibus in Papam Anno 1394. Obiit verò, Anno 1424. Nonagenariò.

Sed Respondeo. Non rectè Sanctus Nicephorus tribuit Sancto Sylvestro Annos 28, solum enim in Pontificio Throno, sedit à prima Februarii, Anni 314 ad Annum 335, Annis scilicet 21. Mensibus 11. uno minus die. Errat item Zamorrensis, tantummodò enim, Sanctus Leo, sedit Annos 20, Menses 10, dies 28. Vide Baronium, Bellarminum & alios.

Benedictus ille non fuit verus legitimus Papa, sed Antipapa; ideoq; & S. Vincentius Ferrerius, qui prius ejus erat Confessarius, & Magister Sacri Palatii, post Pisanum Concilium eum meritò deseruit, dixitq; quòd ille de Luna, sit Vir pravus & fallax, ac fictus Papa; idemq; etiam fecit & dixit S. Coleta, quæ ei antea etiam adhæserat. Et quamvis illius ingressus, (ut aliqui submurmurant,) fuisset aliquomodo legitimus, tamen in progressu (ut bene advertit

Quot Annis Pontificè Romanū egit S. Sylvester, & S. Leo?

Petrus de Luna non fuit verus Papa: Obiit Nonagenariò.

Raynaudus, cum aliis) priusquam ad Annum 25, Pontificii muneris pertigisset, verus Papa esse desiit: Concilium enim Constantiense, adactum necessitate tollendi Schismatis, in quo, simul tres, pro Pontificibus se gerebant, Gregorii 12, & Joannis 23^{ti} ultro eam renuntiationem admisit & Benedictum XIII deposuit, cum nullius eorum, Jus esset liquidum, ita, ut non superesset tergiversationi locus. Itaq; creavit Martinum V, Annò 1417. Novembris 11^{mâ}, à quo tempore Benedicti XIII Pontificatus (qualiscunq; prius fuisset) evanuit. Numeratis autem Annis, Sedis ejus, ab ingressu, ad depositionem, solum erunt Anni, viginti tres.

Ad meliorem dictorum intelligentiam, & Eruditionis gratiâ.

NOTA Primò.

*Neo-electo
Pape non di-
citur: non
videbis An-
nos Petri.*

Veritati dissonat, quòd noviter electo Romano Pontifici, in die Coronationis suæ, dicatur: *Sanctissime non videbis Annos Petri.* Nul-
lus

us enim liber Ritualis, nec ipsa hodierna praxis docet, id observatum esse, vel observari, ut etiam mihi nuper scriptum est Româ, à Viro gravissimo, meo olim in Theologia, Cracoviæ, nunquam satis laudato Professore, R. P. Valentino Queck. Dixi. *Viro gravissimo.* Ejus enim non solum mentem, in dissolvendis altiorum Scientiarum nodis, expeditam; verum etiam svavitatem Regiminis in plurium Collegiorum, Provinciæq; totius Polonæ Præside; altum judicium in Assistente Germaniæ, & Polonia & Roma probavit. Non diffiteor tamē olim quandoq; a populo multum credulo, acclamatum fuisse Neoelecto Papæ. *Beatissime Pater, Annos Petri non videbis.*

Hoc tamen certum, quoddie Coronationis Pontificis, accendatur Cannabis, adiectis verbis; *Sic transit gloria Mundi.* Certum item, quod plurimi Pontifices, exiguum vitæ spatium, in eo Honorum culmine nacti sint. Sic ex antiquis, (ut adnotavit Sapientissimus Raynaudus, & alii) Anterus, Lucius, Sixtus, Eusebius, Anastasius, Bonifacius, Gelasius, vix Annum integrum, *Catalogus eorum, qui brevi tempore vixerūt in Romano Pontificatu.*

Sancti Petri Cathedram tenuerunt.

Agapitus primus, & Lucius secundus,
Mensibus undecem.

Leo II. Benedictus II, Alexander V, non-
nisi per Menses 10.

Clemens II, & Bonifacius I. tantum per
Menses 9.

Mensibus octo, vixere in Pontificatu, Mar-
cus, eò nomine unicus, & Joannes XIV, ac
Joannes XX.

Tantum per Septimestre, Stephanus X.

Stephanus verò IV, & Leo VI, tantum
per semestre.

Solummodò quinque Mensibus rexerunt
Ecclesiam; Cælestinus II, Innocentius V, &
Cælestinus V.

Nonnisi quatuor Mensibus, Pontificatum
tenuere, Joannes XVI, & XVII.

Innocentius IX, Menses duntaxat duos,
egit Pontificem.

Unò Mense durarunt, in Sede Petri, Va-
lentinus, eò nomine unicus, & Leo V, Adria-
nus V, & Gregorius VIII.

Ne Mensē quidem continuārent Pontificatū aliqui, nam Leo XI, ad solium Pontificiū, vix ascendit, cū descendit ad sepulchrum, post dies 27.

Pius III, die 26 initi muneris, Obijt.

Damasus II, die 23.

Marcellus II, die 21.

Sisinnius; eō nomine unicus, die 20.

Cælestinus IV, die 17.

Bonifacius VI, die 15.

Urbanus VII, die 7.

Stephanus II, die 4.

Vicedominus, illa ipsa die, qua electus est, vivere in terris desit.

NOTA Secundò.

ERroneè dicitur, hoc nomen Papa, esse derivatum à pappo carduorum flore, non diu durante, & sic denotari brevitatē vitæ, Summorum Pontificum, nec unquam eos perventuros, ad Annos Petri, in ea Sede. Erroneè inquam, id asseritur. *Ratio est.* Quia olim, Papæ nomen, conveniebat omnibus Clericis, ideoq; minimi

Nomen Papæ quibusnam Personis antea conveniebat; & nunquam

nimi Clerici vocabantur, Pisinni Papæ, id est, Pusiones & minimi; postea vox illa, ad Solos, & omnes Episcopos restricta fuit; ut innumera exempla, occurrunt. Certè S. Hieronymus, in omnibus Epistolis, ad Sanctum Augustinum, eum appellat Papam; & Clerus Romanus, ad Sanctum Cyprianum scribens. Demum usu receptum est, & Decretò Gregorii VII, Annò 1073, in Concilio Romano, contra Schismaticos, sancitum est, ut solus Pontifex Romanus, Papa diceretur. Idè ipsi servant Græci, ut nomine Papæ, Romanum Pontificem intelligant; vide Baronium in Notis ejus, ad Romanum Martyrologium, 10mâ Januarii; & Raynaudum. Tom 10. cui titulus: CORONA AUREA, ROMANI PONTIFICIS. Porrò vox hæc PAPA, juxta aliquos, est nomen complexum, ex duplici Pa, quod monosyllabum in Saliari Carmine usurpatum pro Patre, testatur Festus; quâ ratione idem sonaret, quod Pater Patrum. Remigius Antisiodorensis, cum nonnullis, ab adjectione admirantis, Papæ, ductum volunt, quasi denominaretur, Admirabilis. Alii nomen Papæ, volunt

Quidnam significat hæc dictio Papa?

lunt idem significare, quod Ductorem, aut Custodem; prisco Idiomate apud Italos, unde & Sanctus Petrus Damiani Opusc: 23. cap. 4. agens de Custodia Angelorum, nobis à DEO attributâ, nomen Papas, usurpat pro Custode; Romanus autem Pontifex, est Custos totius Orbis, Sanctæ Ecclesiæ, ut eum vocat, idem Sanctus Serm: 30 Est Custos Fidei; ut dicit Sanctus Chrysologus. Serm: 107 & Custos Sponsæ Domini; teste Sancto Bernardo, Epist. 49. & 161. Victorius, Baronius, Raynaudus, & plures alii, rectissimè assunt: Pontificem Romanum, dici Papam, quia est omnium Pater: *Papa* enim Græcè, Patrem significat; imò, & parvuli balbutientes, veluti naturalis voce, non aliter Patrem appellant, quàm Papam.

Cur Episcopus Romanus vocatur Papa?

NOTA Tertiò.

Si quærat, Cur Pontifices Romani, ante Annum Sedis 25tum, excedunt è vita; imò cur ordinariè,

brevis

brevis illorum Vitæ terminus, in
illo fastigio?

Ad hoc Quæsitum

Respondent Primò Nonnulli. Id provenire
ex eo, quod sit absolutum antecedens DEI
Decretum de morte omnium Successorum,
Sancti Petri, ante Annum Sedis 25tum: affer-
riq; solent Decreti hujus aliquot Congruentiæ.

*Congruentiæ
varie affer-
tur ex Autho-
ribus pro bre-
vitate vitæ,
Romani Pon-
tificis.*

Prima desumitur ex Sancto Petro Damia-
ni, ille enim rogatus, ab Alexandro II Papa, (qui
præfuit Ecclesiæ, ab Anno 1061, ad Annum
1073.) Cur nemo Pontificum, attigerit Annos
Sancti Petri? imò pleriq; vix quatuor, aut quin-
quē Annis, Ecclesiæ Præsident? Respondet
Epist: 17, ad eundem, sic: *Videtur nobis, quia
idcirco, hoc judicii Cælestis ordo disposuit, ut hu-
mano Generi, metum mortis incutiat: quatenus
dum præcipuus hominum tam angusti temporis
compendiò, moritur, tremefactus quisq;, ad præ-
stolandam sui obitus custodiam, provocetur; &
arbor humani Generis, dum cacumen, & verti-*

cem

æem suum, tam facile corruisse considerat, flatu concussa formidinis, in suis undiq; ramusculis, contremiscat.

Secunda Congruentia. Ut ita doceatur Neoelectus Summus Pontifex, quàm sit caducus Summus ille gradus honoris, moveaturq; ad temporalis Vitæ gloriam despiciendam. ut loquitur ibi Sanctus Damiani: quod idem innuere videtur Divus Bernardus in sua Epist. 237. ad Eugenium III, Papam: olim suum Alumnum.

Tertia Congruentia. Affert solet & hæc, ut Pontifices, qui Christi sunt Vicarii in terris, eumq; imitari tenentur in vivendi modo, imitentur etiam in brevitate Vitæ. Non absimiles ferè congruentias affert locò supra citatò, noster Cornelius à Lapide, dum dicit, id fieri sive ex eo, ut sicut S. Petrus dignitate & meritis, ita & annis reliquos omnes sequaces & posteros suos superet. Sive ut Pontifices in tanto fastigio & culmine dignitatis constituti, humilitatis & modestiæ admoneantur, doceanturq; illud par-

vi pendere, & Cælestes æternosq; honores ambi-
 re. Sive ut hoc eis stimulus sit ad acre, & con-
 tinuum heroicorum operum, & Virtutum stu-
 dium, dum cogitabunt brevem sibi fore Ponti-
 ficatum æquè ac vitam; ideoq; assidre sibi di-
 cant. Quod facere distinas, fac citò; brevis
 enim erit tibi hæc potestas, brevis facultas ma-
 gnorum facinorum; paucos ergo annos magnis
 Virtutibus imple; paucis Annis, tot tantaq; fa-
 cito, quæ nomen tuum & in terra, & in Cælis
 illustrent, ac æternitati transcribant. Pater ve-
 rò Loranus in 2. Petri, cap. 1. v. 14. asserit id fie-
 ri, ut minus appetant homines Papatûs Culmen,
 quòd ferè certè sunt non diu duraturum.

*Refelluntur
 allata cõgru-
 entia.*

Responsioni datæ non subscribo ob rationes
 superius allatas. Congruentiæ allatæ, ut doctis-
 simè P. Raynaudus & alii annotârunt, non sunt
 revera tanti, ut DEUS illis induci potuisse di-
 catur, ad formandum illud Decretum antecedens;
 metum enim mortis, certò à nobis subeundæ,
 sufficienter incutiunt, tam densa ferè quotidiana
 funera, quæ ipsimet visu, & proximò auditu
 perci-

percipimus: & cum ordinariè Pontifices, jam sint
ætate provecti, eorum mors, non adeò, apprehen-
ditur. Caducitatem tam eminentis Honoris,
satis superèq; demonstrant, & ab elatione poten-
ter arcent, discrimina, & ærumnæ, tanto honori
annexa. Item præter alia innumera, à Summo
Pontifice requisita, & sub peccato gravi, debi-
ta instantia quotidiana & sollicitudo omnium
Ecclesiarum, quibus non potest deesse, absq; ma-
nifesto Salutis æternæ discrimine. Si Divò
Augustinò teste, Serm. 39. ex 40. novis. *Epi-
scopus, nomen periculi.* quantò magis nomen pe-
riculi est, Romanus Pontifex, qui est Episcopus
Episcoporum, ut Eum pleriq; Veteres Patres no-
minârunt.

Tertia Congruentia Multum probat, de-
berent enim eligi, ante Annum 30m, moriq; cru-
ci affixi ante Annum 34tum completum. Suffi-
ciet ergo Vicariis Christi, ut juxta ejus præce-
ptum, pascant & regant Oves sibi concreditas,
pro earumq; bono, parati sint, etiam Animas
suas ponere.

G2

Acce-

Accedit. Quia 2ta allata Congruentia, videtur probare, quemlibet Episcopum Antiochenum obligari ad non tenendam illam Sedem Episcopalem, ultra Annos 6, vel ad summum 9. Siquidem S. Petrus fuit Antiochiæ Episcopus Annis septem, vel ad summum Annis decem.

Respondent 2da Alii. Id ex eo fieri, quia jam admodum amosi eliguntur in Pontifices.

Sed contra est. Quia in Pontificatum Romanum assumpti, aut verius, violentiã præsertim Tusculanorum Comitum intrusi sunt quidam admodum Juvenes, ut Benedictus XI, puer ferè Annorum 10. vel 12, Joannes XII, Annorum 16, Joannes XI, Annorum 20. Nonnulli item in ætate florida & vivida erant, dum eligerentur, ut Innocentius III. Annorum 27, Gregorius XI, Annorum 35. Bonifacius IX, Annorum 30. Totidem Annorum & Leo X. Et tamen nullus eorum attigit Annum 25um in Sede Romana.

Respondetur igitur 2^{tio} Solidius cum Zamorensi, Ravennate, Raynaudo, & aliis nonnullis Viris Eruditissimis, Romanorum Pontificum

cum, ut plurimum, vitam minus diuturnam pro-
venisse, ex naturalibus causis. Quia plerique
assumpti sunt ad Pontificatum, jam senio confe-
cti; alii, corporis constitutione, fuere imbecilla;
multi à Tyrannis, odio Fidei Christianæ, cæ-
si, (numerantur enim triginta tres Papæ, Marty-
res, ad Sylvestrum I, tot scilicet, quot nimirum
Annis in terris Christus vixit) Alios sollicitu-
do nimis intensa, promovendi bonum Ecclesiæ
Universalis, confecit. Item curæ & mærores, ex
plurimis mærendi argumentis, ex tot adversis,
quæ multoties, Orthodoxæ Religionî accide-
runt. Nihil enim est, (teste Cassiodoro) quod
magis hominis dies, abbreviet, quam tristitia men-
tis, langvor animi, & nimia sollicitudo multo-
rum. Sic Benedictus I, & Urbanus III, præ-
cordolio malorum Ecclesiæ, extincti. Nicolaus
V, præ mærore, ex capta, Annò 1452. à Tur-
cis, Constantinopoli, morbum contraxit, & vi-
vere desit. Alios ambitus, parricidalis nefari-
orum, peremit. Sic Victor III, præbit ò sibi
inter Sacrificandum, in Calice, venenò, (ut scri-
bit S. Antoninus.) obiit. Alexander VI, Vinò,

*Rationes af-
feruntur sat
validæ pro
brevitate vi-
tæ Summorum
Pontificum.*

ex Lagena, toxicò imbuta, haustò, perit, errore Ministri, qui Auctore Cæsare, Alexandri Filiò, alteri, quàm Pontifici, lethale poculum, præbere, destinârat. Aliquos Summos Pontifices, notat Rodericus Zamorensis (quòd essent eâ Sede indigni) brevitæ vitæ esse mulctatos; ex bonis verò nonnullos, ut miseris subducerentur, quantocius excessisse.

Cum ergo Rationes naturales adductæ, & aliæ non absmiles, videantur sufficientes, cur non diuturna sit vita Sumorum Pontificum; ideo non videtur recurrendum ad Decretum Divinum extraordinarium Antecedens; quò vitæ terminum, ad 25q; Annos, ab inita Sede, Romani Antistites, attingere prohibeantur. Universaliter enim, ad Decreta Divina extraordinaria, & universalia, (quale certè istud esset) non est recurrendum, sine urgentissima necessitate.

NOTA Quartò.

Certissimum est, fuisse S. Petrũ Romæ: & quidẽ Episc Romanum.

Indubitatum est apud Orthodoxos; quòd S. Petrus fuerit Romæ, & quidem Episcopus Romanus; id enim testantur (ut videre est apud

apud Eminentissimos Baronium, in Annal. Tom:
1. Bellarminum, Tom. 1. lib: 2. de Rom. Pont:)
omnes veteres, tam Latini, & Græci Patres,
quàm Scriptores gravissimi; Item Concilia Ge-
neralia, inter quæ Sardicense, Annô 347. cele-
bratum, trecentorum Episcoporum; Ephesinum
Annô Christi, 431. Ducentorum Episcoporum.
Chalcedonense Annô 451, cui interfuerunt E-
piscopi, sexcenti triginta. Et certè non alia est
Babylon illa, è qua S. Petrus scribit 1. Petri cap.
5. v. 13. *Salutat vos Ecclesia, quæ est Ba-
bylone coelecta Nisi Roma, nec non S. Pau-
lus in Epist: sua ad Philipenses cap. 4. v. 22.*
restatur in domo Cæsaris fuisse Ecclesiam am-
plam, dum dicit: *Salutant vos omnes Sancti, ma-
ximè autem qui de Cæsaris domo sunt*) Certè non
nisi ex institutione Sancti Petri.

Insuper prædicta Veritas Orbi Christiano
adeò conspicua fuit, ut S. Optatus natione Afer:
Milevi, unde & Milevitanus in Numidia Afri-
cæ Regione Præsul, quem Sanctus Augustinus
laudat, ut insignem Ecclesiæ Præsulem, & Or-
tho-

thodoxæ Fidei Defensorem egregium, adeo in-
quam conspicua hæc fuit Veritas, ut prædictus
Sanctus Optatus Parmenianum Donatistam com-
pellaverit, lib; 2. his verbis; *Negare non po-
tes, scire in Urbe Roma, à Petro, primò Cathedram
Episcopalem collocatam esse, in qua sederat omnium
Apostolorum Caput.* Et Eusebius Episcopus
Cæsariensis, qui tempore Constantini Magni flo-
ruit, lib. 2. Hist. cap. 25. ait: *Horum testimo-
nium quærere, (scilicet Petrum & Paulum, es-
se Romæ mortuum) extrinsecus, superfluum pu-
to, cum rem gestam, insignia, usq; in hodiernum,
& splendidissima eorum monumenta, testentur.*
Nullusq; tanto consensui Orbis Christiani to-
tius, unquam contradixit, ferè, usq; ad Annum
Christi 1400, modò primùm circa Annum 1380.
quidam Gulielmus, non multum à virulentissimo,
Hæresiarcha, Joanne Viclepho, suo Discipulo,
Præceptor dissimilis, ausus est primus, impuden-
ter, æquè ac impiè, palam effutire, (ut Thomas
Netreus, Ordinis Carmelitarum, Prior Provin-
cialis, à Patria, cognomentò, Valdensis, Vicle-

phistarum debellator refert lib. 2. Doctr. Fidei. Art. 1. cap. 7.) Divum Petrum, necq̃ Episcopum fuisse Romæ, nec unquam Romam vidisse. Gulielmum, intrepidè & sinè rubore, secuta est, imò in mentièdo supergressa, quædam Lutheri soboles, nempe Udalricus Velenus, & Illyricus, hi enim libris, hac de re editis, asserunt insuper, esse omnino certum ac evidens, Petrum Romæ, nunquam fuisse, multominus Episcopum Romanum; afferuntq̃ ad id comprobandum rationes varias, quas appellant certas Demonstrationes. Inter illas; ferè præcipuæ sunt hæ.

Primò. Scriptores non conveniunt inter se, quoniam tempore Petrus, Romam venit. Ergo omnino certum & evidens est Petrum nunquam fuisse Romæ. *Obiectiones
Hæreticorum
in contra.*

Secundò. Paulus scribens ad Romanos, non meminit Petri. Ergo evidens est. &c.

Tertiò. Quòd si Petrus, non solum Antiochiæ, sed etiam postea fuit Romæ Episcopus, tunc sicut ab Antiquo celebrata est, die Festo, Cathedra Antiochena Petri; potiori jure, ab Antiquo

tiquo celebrata fuisset Cathedra Romana Petri; cum tamen certum sit, modò primùm nuper (inquit Illyricus Lutheranus) à Paulo III, Cathedræ Romanæ Solemnè diè institutum esse. Ergo evidens &c.

Siccine nomine Demonstrationum certarum, & evidentium, conveniebat intitulari has rationes, quas etiam, vel multùm probabiles nominasse, nefas est? ut patet ex Retorsionibus quæ sequuntur.

*Quæ clarè
dissolvuntur.*
*Quò Anno æ-
tatis suæ,
Christus Do-
minus mortuus?*
Ad Primum. Nunquid enim non certissimum est, Christum Dominum esse pro nobis in Cruce mortuum; licet discordent Scriptores de tempore, quoniam mortuus? Tertullianus enim, Clemens, Lactantius, Hieronymus, Augustinus, referunt Christum mortuum esse Anno ætatis suæ 30mo. S. Ignatius Martyr, & Eusebius Beda & alii scribunt, ætatis suæ ferè 33tio Cruci affixum. S. Epiphanius Hæresi 51 tribuit Christo Domino Annos 32. & 74 dies: Sanctus Irenæus lib. 2. contra Hæreses cap. 39 & 40. Apostolorum propemodum æqualis, inter qua-

dragesimum & quinquagesimum Annum æta-
tis suæ, Salvatorem fuisse asserit, idē se ex E-
vangelio, & à S. Joannis Evangelistæ Discipu-
lis, quod à Magistro acceperat, didicisse osten-
dit. Negandum item esset, Pretiosissimam DEJ *Quò itē An-*
Parentem, fuisse in rerum natura, quia discon- *nò Deipara?*
veniunt scriptores, quo Annò obierit? Nice-
phorus enim ex Evodio, Eam obiisse tradit, An-
nò ætatis suæ 59, alii, 57, vel 58. Aliquibus
videtur verosimilius, uno dumtaxat Annò super-
fuisse Ascensioni filii sui in Cælū: ut refert P. Pa-
pebrochius in Respons: ad Art. 15, mihi fol. 163.
adeoq; ex hac vita migrasse Annò ætatis ferè 50.
Alii Eam, non fuisse mortuam, temerè tradide-
runt. Eusebius, cum quibusdam scribit, Eam
esse mortuam, Annò 62. alii 63. Communior
sententia asserit, Annò 72. Vide Annalium Ec-
clesiasticorum Parentem Sapientissimum Baro-
nium, ad Ann: 48, à num: 5to. De Mundi
Annis, qui hactenus fluxerunt, tot propè sunt
diversæ sententiæ, quot Chronologi; ideone
demonstratur, Mundum non habuisse sui exor-
dium; vel non hucusq; durare? Quantæ disso-

nantia Historiarum in tempore designando, quô & quantô, regnavit Alexander Macedo in Persia, Romulus in Italia, Lechus in Polonia. &c.

Ad Secundum. Nunquid incertum est, Sanctum Joannem fuisse Ephesi Episcopum & S. Jacobum (qui & Frater Domini, & minor est Apostolus) Jerosolymis? & tamen Divus Paulus eorum non meminit, in Epistolis suis datis ad Ephesios, & ad Hebræos. Dein, Sanctus Apostolus, Epistolam tunc ad Romanos scripsit, quô tempore S. Petrus exierat Româ, & versabatur in Syria, relinquens pro se, Romæ, Linum & Cletum; qui illo absente Episcopalia munera obirent.

Ad Tertium. Errat graviter Illyricus, Paulus enim ztius, nil prorsus statuit de Solennitate Cathedræ Romanæ. Paulus verò 4tus non instituit Sacram Solennitatem Cathedræ Romanæ Petri, sed quæ jam ab antiquo instituta fuerat, & celebrata, tum Romæ, quàm in Gallia, Hispania, &c. ut Constat ex Antiquis Martyrologiis Romanis, & ex S. Beda, Usuardo,

do, Adone, Galefinio; jam verò in aliquibus Ec-
 clesiis, exsoleverat, eam restituit, datis, eâ de
 re, literis Apostolicis, Anno 1557, 6ta Janua-
 rii. Est illarum exordium: *Ineffabilis Divinæ
 Providentiæ altitudo, &c.* Asservatur hactenus
 (ut testatur Card: Baronius, in Notis suis ad
 Martyrologium, 18 Januarii, in Basilica Vaticana,
 ipsa hæc Cathedra lignea, in qua olim Romæ
 Petrus sedisse, perhibetur. Nec quis hoc mi-
 retur. Si enim Sedes, ipsa lignea Cathedra,
 Jacobi Apostoli, Jerosolymitani Episcopi, post
 tot, tantaq; Judaici populi, naufragia, post il-
 lud pavendum, Jerosolymorum excidium, serva-
 ta nihilominus est integra, usq; ad tempora
 Constantini Magni, Imperatoris. (ut scribit
 Eusebius, Hist: lib. 7. cap. 14) quam & Succes-
 sores Episcopi, decenti honore custoditam, sunt
 venerati; quid tam mirum, Apostolorum Ver-
 ticis Cathedram, pari saltem fuisse diligentia,
 conservatam?

Porro, licet apud Orthodoxos, indubitatum
 sit, ab Apostolorum Principe, tam Antioche-
 nam, Episcopalem Sedem, quam Romanam ef-

*Quæto tēpo-
 re S. Petrus
 fuit Episcopus
 Antiochia &
 Romæ?*

se

se fundatam; nihilominus non omnino est certum, quotnam ille Annis utramq; tenuerit? In Catalogo Romanorum Pontificum tempore Justiniani Imperatoris, circa Annum 530 conscripto, leguntur hæc de S. Petro. *Primum sedit Cathedram Episcopatus in Antiochia Annis decem. Hic Petrus ingressus est in Urbem Romã, Nerone Casare, ubi Sedit Cathedram Episcopatus Annis 25, Mensibus duobus, diebus tribus.* In alio verò Catalogo, tempore Liberii Papæ circa Annum 350mũ absoluto, habetur S. Petrum egisse Pontificem Romanum Annis 25, Mense uno, diebus 9. Similia ferè habet Anastasius Bibliothecarius & Abbas Romanus, qui floruit Annò Christi 858; nisi quòd Anastasius pro 10 Annis Antiochenæ Sedis, habeat constanter in omnibus Exemplaribus, Annos 7. Non multum absimilia habent Eusebius, S. Hieronymus, & plurimi alii. Cardinalis verò Baronius cum nonnullis dicit, Sanctum Petrum, Annis 7, Antiochenam Cathedram tenuisse; Romanam autem, Annis 24, Mensibus 5, diebus

ii. Quid Pater Papebrochius hac in parte cum quibusdam sentiat, dixi supra pag. 39. & 40.

QUÆSTIO IV.

Prædictio illa. P. nō erit PAPA. id est, Nullus cui Petri nomē obtingit in Baptismo, futurus Sancti Petri Successor, in Apostolica Sede. Est ne veritati consona ?

RESPONDEO.

Certum est, quòd legitimi veriq; Pontifices Romani, fuerint, Joannes XIV. Sergius IV. Innocentius V. Joannes XX. vel secundum aliorum Catalogum, XXI. Sanctus Cælestinus V. Clemens VI. Gregorius XI. Bonifacius XI. & tamen quilibet eorum, ante Pontificatum, Petrus nuncupatur. *Primus, Scilicet* Joannes XIV, antè vocabatur Petrus, Episcopus Papiensis, defuncti Othonis II. Imperatoris, olim Archi-Cancellarius. *Secundus,* *Prædictio hæc fallit in pluribus.*
Pe

Petrus, Episcopus Albanensis. *Tertius*, Petrus de Tharentasia, Ordinis Sancti Domini. *Quartus*, Petrus Iuliani. *Quintus*, Petrus de Morone. *Sextus*, Petrus, Archiepiscopus Rothomagensis. *Septimus*, Petrus Belfortis. *Octavus*, Petrus Tonacellus. Post Bonifacium XI, qui obiit Annô 1404 nullum unquam Petrum, amplius futurum, Summum Pontificem, non video, quô nam solidô fundamentô asseratur. Certum tamen, & admiratione, considerationeque dignum. (ut notârunt Raynaudus, Papebrochius, & alii) quòd cum Petri nomen, jam inde à Constantini Magni ætate, fuerit Romæ frequentatum, (ut constat ex Romanarum Synodorum subscriptionibus) ad hæc tamen tempora, ex 246 Summis Pontificibus, octo nonnisi post S. Petrum fuère, quibus nomen Petri, in Baptismo obtigit.

NOTA Primò.

Cur nullus Romanus Pontifex factus, nomen Petri assumpsit?

Nemo, postquam mutandorum Pontificibus nominum, consuetudo invaluit, in Summum Antistitem electus, nomen Petri, sibi

bi arrogavit, cum tamen multi sint, qui se Paulos dixerint: id autem provenit ob reverentiam erga Apostolorum Principem, & primum Ecclesiae, Visibile Caput; ut colligunt nonnulli, ex Sergii IV. sepulchrali inscriptione, quae est in Basilica Lateranensi. In Prophetia, quae nomine, S. Malachiae Hiberni, circumfertur, legitur ultimum ex Romanis Pontificibus, appellandum Petrum Secundum. Sed hanc Prophetiam, esse commentitiam, & falso attribui S. Malachiae, deduxi supra.

NOTA Secundò.

Primus qui nomen mutavit in Pontificatu, fuit (juxta Baronium, Onuphrium, & communissimè, alios Scriptores) Joannes XII. Annò 955. electus in Papam, antè dictus, Octavianus. Mutavit porrò, teste Eminentissimò Baroniò, ex eo, vel ut in nomine saltem, posset bene audiri, in adulatoriis acclamationibus, quibus malè usurpatum, proferri solet, Sacrum illud elogium, Joan: imò. *Fuit homo missus à DEO, cui nomen erat Ioannes:* Vel quòd eo

Quis primus mutavit nomen in Pontificatu? & quã ob causam?

nōmine Patruus ejus, Ioannes XI, sit appellatus. Doctissimus autem Onuphrius, in Annotationibus suis in Platiram, cum nonnullis dicit: ideo à Ioanne XII, mutatum nomen, quòd Octaviani nomen prorsus gentile, non satis convenire videretur, Vicario Christi, & Religioni Pontificiæ, Exemplum Octaviani sequentes Pontifices (ait Onuphrius) qui deforme & parum conveniens tanto Magistratui, nomen habuere, sensim & paulatim secuti, levem consuetudinem, tanquam in legem perpetuam transulerunt, cæterum hanc rem, Romani Pontifices, & maxime ex Germania lecti, Gerebertus, Svidegerus, Poppo, Geberardus, Gerardus, Cadolus, Hildebrandus, & similes, maxime confirmarunt barbarorum nominum deformitate commoti; Platina, minus probabiliter opinatur, Sergium II, qui electus in Papam, Annò 844. primum fuisse, qui nomen mutavit, ob turpitudinem præhabiti nominis, eò, quòd *Os Porci*, antea nominaretur, indeq; consuetudinem manasse, mutandi nominis, ante Pontificatum.

NOTA

NOTA Tertio.

Sanctus Antoninus in suo Chronico, in 2. par. tit. 16, cap. 1. mihi fol. 567. ait: Suscepit post Gregorium IV, regendam Ecclesiam Sergius II. natione Romanus, ex Patre Sergio, Annò Domini 844. Hic, ut dicit Martinus, in Chronica sua, dicebatur, Os Porci, quod quia turpe nomen erat, vocatus est, Sergius; exinde in posterum Statutum est, & servatum usq; in hodiernum diem, ut cum creatur Summus Pontifex, dimittat nomen suum, quò vocabatur ante creationem, & Vocetur nomine novo, quod ipsimet placet assumere, ex eorum nominibus, qui jam in Sede Petri fuerunt descripti, & denominati. Et ultra istam rationem, ne scilicet contingat Papam, aliquo nomine turpi vocari; addit Archidiaconus, duas alias rationes, videlicet, quia & Christus mutavit nomen primi Summi Pontificis Petri, cum prius vocaretur Simon. Tum etiam ad innuendum, ut totus novus homo debeat existere, & sicut mutatur nomine, primum relinquens, sic mutetur moribus,

Ex S. Antonino afferuntur rationes varia mutandi nominis.

relictis omnibus passionibus, & veterem hominem deponens, novum induat, qui secundum DEUM creatus est, in Iustitia, & Sanctitate veritatis. Quod hic Divus Antoninus, ex Martino, & superius etiam Platina refert, apud nullum Veterum Auctorum reperitur. Imò ex Anastasio Bibliothecario, qui illo tempore floruit, habetur etiam ante Pontificatum, fuisse Sergium appellatum. Sed Joannes XII. primus invenitur, qui priscum nomen, Papa creatus, mutavit, cum ante Pontificatum, Octavianus diceretur. Adverte. Adrianus VI, Annò 1522 assumptus ad Pontificatum, nec non Marcus III, Annò 1555 electus in Pontificem, non mutarunt nomina, sed propria retinuerunt.

QUÆSTIO V. VATICINIUM

Istud

Papa si aliquem in Sanctorum numerum referat, brevi post è vita excedet. *Quam*

Quamnam censuram meretur?

Potentissimus Poloniae & Sveciae Rex Sigismundus III, pro sua singulari in Divinissimos Regni Patronos pietate, magno Conatu, interposita suae Majestatis Authoritate, instantissimisque postulatis agebat Annò 1594. (ut refert P. Ioannes Kwiatkiewicz S. J. in suis Annalibus Ecclesiasticis, ad hunc Annum) per Legatum suum Illustrissimum Stanislaum Minski, Palatinum Lanciciensem, apud Summum Pontificem Clementem VIII, ut ritu Solenni, Sacram Apotheosi donaret, Beatum Hyacinthum, antea Canonicum Cracoviensem, postea Romae in Sacrum Praedicatorum Ordinem ab ipso Instituto S. Dominico adlectum, Sanctitate & miraculorum gloriam percelebrem. Erant nonnulli, etiam primariae Authoritatis, qui Clementem VIII ab ea mente dimovere conabantur, hac potissimum ratione, quod sit recepta Vaticinii traditio, brevi e vivis abituros illos Pontifices, qui Albo Sanctorum aliquem inscribunt. Ast merito & laudabiliter rejecit terriculamenta haec inania Pontifex Prudentissimus, & illo ipso Annò

*Vaticiniū hoc
à vero deviat;
ut demonstratur.*

Annò 1594, cum omni Solemnitate & apparatu
S. Hyacinthum, in Sanctorum numerum Fastosq;
retulit: nec abruptit illi vitam præclara in Cæli-
tes pictas, quin imò ad decem Annos protraxit.

Alexander item III, Annò 1165, S. Bernardū,
Albo Sanctorum inscripsit, & postea Superstes
fuit Annis quindecem: nec non pluribus An-
nis ante suum obitum annumeravit Sanctis Di-
vum Thomam Catuariensem, & alios quatuor,
Gregorius etiam IX, S. Dominicum Canoni-
zavit, & supervixit Annis 13, nec non sat longo
tempore ante suam mortem, B. Franciscum, &
alios quatuor declaravit Sanctos.

Accedit. Quia primis sexcentis Annis, fie-
bant Canonizationes Sanctorum, vel à solis Epi-
scopis, vel in Synodis Provincialibus; & tamen
certum est, Prælatos omnes, qui Synodis illis
Provincialibus interfuerant, & Episcopos, brevi
post non obiisse. Cur ergo Summis Pontifici-
bus, referentibus, aliquem in numerum Sancto-
rum, ex eo obvenire debeat, vitæ abbreviatio?

Meritò proinde Vaticinium illud, à Petro Ga-
lesinio, Raynaudo, & aliis, dicitur esse nuga-
mentum

mentum; fortasse excogitatum ideo, ut esset ad manum prætextus cōercendis illis, qui nimis ardentè expeterent alicui decerni Cælitū honores.

Eruditionis Gratiā, Nota Primò.

CAnonizationis solennis à Summo Pontifici *Quisprimò*
 ce, exemplum primum, de quo prudenter, *Rō. Pontifi-*
 dubitari nequit, est **S. Udalrici, Augustani** *ce in Album*
Episcopi, qui obiit Annò 863, die 11 Junii & *Sanctorum*
 in Sanctorum numerum relatus, Annò 993, à *relatus?*
 Ioanne XV. Cardinalis autem Bellarminus,
 septima Controversiā, libro 1. cap. 8. dicit:
Primus Pontifex, (ni fortè fallor) qui San-
 ctos legatur canonizasse, videtur fuisse **Leo III,**
 Papa (obiit is Annò 684) qui Sanctum **Svi-**
 bertum, Catalogo Sanctorum Confessorum, solen-
 niter adscripsit; hanc primum legi Solennem Ca-
 nonizationem, ante quam fortasse fuerunt eti-
 am aliæ, sed non mihi constat. Postea au-
 tem **Innocentius II,** Canonizavit Sanctum **Gra-**
 tianum, Episcopum Gratianopolis. Inde verò **A-**
 lexander III, **S. Bernardum**, à quo tempore omnes
 alii, qui Sancti sunt habiti, ut **Thomas Cantu-**
 ariensis

ariensis, Dominicus, Franciscus, & alii, à Pontificibus Summis, in numerum Sanctorum relati sunt.

NOTA Secundò.

EX consuetudine maxime rationabili, tam uniuersaliter, inductâ, ut esse pro lege censetur, introductum est; & Decreto Alexandri III, qui electus in Papam, Annò 1159. & obiit 1181. Sancitum, ut pro Canonizatione, semper recurratur, ad Sedem Apostolicam. Consuetudinem illam, patenter agnoscunt, Archiepiscopus Viennensis, & ejus Suffraganei, Annò 1231 postulantes à Gregorio IX, Canonizationem Stephani, Diensis Episcopi, Annò 1208 defuncti; in eorum enim literis, ad Pontificem datis, leguntur etiam hæc: *Quia nemo quantacumq; meritorum prærogatiua polleat, ab Ecclesia DEI, pro Sancto habendus est, nisi prius per Sedem Apostolicam ejus Sanctitas fuerit approbata.* In tertio etiam Decretalium; per Bonifacium VIII collectò, titul. 45, de Reliquiis, & venerat: Sanct. cap; Audiuimus. legitur: quòd quibusdam Diabolicâ fraude, inductis ad

vene-

*Alexander III
decrevit ut
recurratur
ad Rõ. Pontificem
pro Canonizatione.*

venerationem hominis in potatione, & ebrietate, occisi more infidelium frequentandam, ut Sancti, præcipit Alexander III, ut illum non præsumant de cætero colere. & rationem addit. Cum etiam si per eum miracula fierent, non liceret ipsum pro Sancto, absq̃ Authoritate Romanæ Ecclesiæ venerari. Et meritò, pro ejusmodi declarationibus recurritur, ad Romanum Pontificem; is enim cum loquitur ex Cathedra, (id est, si Decreta veritatem Fidei, vel morum concernentia, ita proponat ut ad illa recipienda, graviter obligare velit totam Ecclesiam) tam ut in Decretis Fidei, toti Ecclesiæ propositis, quàm in Decretis Morum obligantibus totam Ecclesiam, non potest errare, ut ostendi in tota Quæstione Proœmiali, Admirandorum Jansenismi; unde nequit errare Papa, in Sanctorum Canonizatione, si quidem Decretum Canonizationis, spectat ad Decreta Fidei & Morum, obligantia totam Ecclesiam; errorq̃ talis repugnat Doctrinæ & Sanctitati Ecclesiæ. Hinc S. Bonaventura in Opusculo, contra Cvilielmum de S. Amore Hæresi-

K

archam,

archam, ait: *Ad infidelitatem spectat, de S. Canonizati Gloriâ, dubitare.* Idem docent Theologi plurimi, cum Valentia, Ricciolo, Tannero, &c. Quamvis Gerson, Bannes, Suarez, Vasquez, Raynaudus, dicunt esse quidem satis certum, non posse Papam errare in Canonizatione, licet non sit hoc de Fide.

Accedit. Tum quia Canonizatio Sanctorum est una de causis majoribus, quæ inter Christianos proponi queat, & ideo ad Sedem Apostolicam pertinet. Tum ne per aliquorum Episcoporum simplicitatem, vel negligentiam, quis pro Sancto habeatur, qui revera non est. Item ne Sanctorum numerus, in infinitum multiplicetur, unde Sanctitas vilesceret.

NOTA Tertiò

INter alias Cerimonias, in Canonizationibus observari solitas, erant hæc; In Aula Concilii, tali ex causa celebrati, vel in area ante Ecclesiam patenti, vel intra ipsam Ecclesiam, pronuntiabatur Sententia, ab ipso Pontifice, altâ voce, hæc vel simili formulâ: *Ad laudem*

laudem, & Gloriam, Omnipotentis DEI,
Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, & Gloriose
Virginis MARIÆ, & Beatorum Aposto-
lorum Petri & Pauli, & ad honorem Ecclesie
Romane, Beatissimum N.N. quem Dominus glo-
rificavit in Cælis venerantes in terris, de Con-
silio Fratrum nostrorum, & aliorum Prælatorum,
in Catalogo decrevimus Sanctorum adnotandum,
& Festum, in die obitus sui celebrare. Hæc
formulâ in Canonizatione S. Francisci, Sera-
phici Ordinis Patriarchæ, Annô 1228, usus est
Gregorius IX. ut testatur Krantius. lib. 8. Sa-
xonie, cap. 4. & statim Cardinales (inquit ille)
Te DEUM laudamus inchoaverunt. Nunc San-
ctorum Canonizatio fieri solet, inter Sacrorum
Solemnia. Diciturq; Alexander III, primus o-
mnium, inter Missæ Solemnia peregisse Cano-
nizationem Sancti Thomæ Cantuariensis.

K₂

QUÆ.

QUÆSTIO VI.
Lutheri Prophetiæ, de Romanis
Pontificibus recensentur & cen-
surantur.

JOANNES AURIFABER, qui à vi-
ventis Luheri latere, vix unquam disces-
sit, in Præfatione Voluminis Colloqui-
orum Mensalium, decem Nobilissimis Civita-
tibus Imperii, hæresi infectis, dedicati, appel-
lat (Neo-Evangelicis omnibus constanter ap-
probantibus) Lutherum, *Summum Orbis Illumi-
natorem, verum & Admirandum Prophetam.*
imò ipse Lutherus de se dicit, in Colloq: *Ego
sum Elias & Philippus, (Melanchton) est Iere-
mias.*

Hujus Admirandi Prophetæ & Neo-Elie
audiamus oracula.

*Lutheri Pro-
phetiæ à vero
longè devie.*

Primò. In Epist: Annò 1525, cum illa in-
scriptione, editâ, *Fidelis Admonitio ad omnes
Christianos. audacter prædixit: si per biennium,
Doctrina & prædicatio mea duraverit, evanescet
Papa, Cardinales, Episcopi, Monachi, Moniales,
Missa*

Missæ. Eandem prædictionem refert, Cochläus, in Actis Lutheri.

Secundo. Fatidicus cecinit & velut Epitaphium sibi vivo (ut ait Pomeranus Lutheri Discipulus primarius, in Oratione funebri, in ejus Exequiis) composuit. *Pestis eram vivens, moriens ero, mors tua, Papa.*

Tertio. In Exordio Libri, contra Regem Angliæ scripsit. *Dogmata mea stabunt, & Papa cadet in vitis omnibus Portis inferi. Ibidem. Meis libellis brevi efficiam, ut nomen Papistæ, sit nomen abominaticnis, in Orbe terrarum; ut maledictum, & Anathema sit, esse Papistam.*

Quarto. In Præfat: lib: de Moribus Turcarum ait: *Nullus Papista, Monachus, Clericus, aut eorum Fidei Socius, si inter Turcas triduo agerent, in sua Fide permaneret; loquor de iis, qui serio Fidem Papæ colunt, & optimi inter eos sunt.*

Quinto. Tom 2. Lat. Vitemb. in Assert: Art: 34. *Qui habet Aures audiendi, audiat, & à bello Turcico abstineat, donec Papæ nomen,*
sub

sub Cælo valet. Fortè sicut Micheas, qui & ipse odiosus erat, quia non Prophetabat, nisi malum; dicam ego meo Achab; Ite, præliamini contra Turcas, ut resistatis Virgæ DEI, & cadatis, ut ille cecidit. Ut & ego Prophetem semel, licet non audiar, quod scio. Nisi Romanus Pontifex redigatur in ordinē, actum est de omni re Christiana.

Verè hic admirandus Propheta, Neo-Elias est è numero illorum de quibus Ezechielis, cap. 13 legitur. *Væ Prophetis insipientibus, qui sequuntur Spiritum suum, & nihil vident. . . Propheta tui vident vana, & divinant mendacium.* Post illud enim, ejus primum Oraculum, prædicavit Lutherus, non duos sed ferè viginti duos Annos, obiit enim Anno 1546, & tamen minime evanuit Papa, Cardinales, Missæ, &c. Pseudo Propheta mortuus, Papa & Papatus vivit & vivet, stat stabitq̃, invitis omnibus inferi Portis, quæ juxta omnipotentis Prophetæ Vaticinium, non prævalebunt.

Minimè effecisti Luthere, ut nomen abominationis in Orbe terrarum sit, esse *Papistam*. Esse enim *Papistam*, est tenere eam fidem, quam
Ortho

Orthodoxa Romana Ecclesia, & Papa seu Romanus Pontifex, qui est *Pater in Spiritu omnium Catholicorum in terris, & Successor S. Petri; Vicarius Christi in terris; Pater Christianæ plebis; Custos totius Orbis S. Ecclesiæ:* ut eum Sancti Patres appellant. Vide ad calcem Libri hujus. Rectè Eminentissimus Cardinalis Stanislaus Hosius, Varmienfis Episcopus, Præses Concilii Tridentini, dicere consueverat *Qui non est Papista, est Satanista.*

Quid est, esse
Papistam?

In tuo item 4to Oraculo, eviderter falsitatis convinceris Luthere; plurimi enim semper etiam nunc Papistæ, Monachi, Clerici, Laici, inter Turcas multo tempore versantur sine Fidei Catholicæ jactura.

De mû bene consistit res Christiana, Romano Pontifice, agente Pastorem Ecclesiæ visibilem.

Nota. In lib. cui Tit. *Admiranda Lutheri.* in Tract. 1mo. totò cap. 8vo, proposui multiplices Prophetias veras, quæ rectè intelligi possunt, de Luthero. Ex earum numero, placet etiam hic, unam recensere.

Cardinalis Robertus Bellarminus, è Societate

tate

Prophetia de Luthero sumpta ex Apocalypsi omnino veritati conformis est.

tate JESU, (ex quibus vocibus, confurgunt Anagrammaticè hæc) *Luteri, errores, ac Astutias Caluini, omnes delebis.* Lib. 3tio de Romano Pontifice cap. 23. & in Præfatione Tomi 4ti, eleganter probat, Lutherum ejusq; Doctrinam descriptam fuisse, à S. Joanne Apocalip. cap. 9no, quando vidit Stellam cecidisse de Cælo, & datam ei Clavim putei Abyssi, & aperuisse puteum Abyssi. *Quid enim aliud est, (inquit Bellarminus) Stellam de Cælo cadere? nisi hominem Cælesti vitæ addictum, à terra, longissimò intervallò remotum, Sacri Calibatus, aut Monastica Professionis splendore & puritate micantem, subito ad terrenas delicias, atq; ad Negotia hujus Mundi delabi? mortali conjugio implicari? in carne & sanguine volutari? Lutherum autem, quis tandem ignorat? Cum aliquando Monasticam vitam perfectam, pauperem, continentem, Cælestem planè ac Divinam, in clarissimo quodam Ordine profiteretur, repentinò, atq; horribili casu, ex Sacerdote Laicum, ex Paupere Divitem, ex continente Maritum, ex Monacho, Politicum, factum? Monasterium in Palati-*

Palatium; Pannosam vestem, in sericam; victum
 sobrium ac tenuem, in opiparas cœnas, & pran-
 dia, commutasse? Deniq; qui propter Christum,
 Uxorem, liberos, agros, nummosq; contempserat;
 iterum propter Uxorem, & liberos, propter agros,
 & nummos, Christum reliquisse. Quia verò
 Lutherus præcipuum suum studium, in Apostoli-
 ca Sede oppugnandâ, positurus erat, seq; Christi
 Vicario Antagonistam singularem, professurus;
 pulchrè Ioannes dicit; Stellæ de Cælo cadenti, cla-
 vem abyssi datam, ita nimirum oportebat. Si-
 cut Christus Apostolo, e jusq; Successoribus, claves
 Cælorum attribuit; ita etiam satanas, cum Apo-
 stolo suo primario, clâvem abyssi communicaret; &
 sicut Petrus Cælesti clâve, Divina Oracula re-
 serabat, ac populis sibi creditis Doctrinam saluta-
 rem de Cælo adferebat. Sic Lutherus abyssi-
 clâve, infernalem puteum aperiret, ac tetros inde
 errores, antiquarum Hæresum colluviem, dogmata
 perniciofa, tartareaq; educeret. Rectissimè Bel-
 larminus, pietate, Purpurâ. Eminentissimus, &
 cui, teste Clemente VIII, pro tunc quò ad do-
 ctrinam, Ecclesia non habuit parem; rectissimè

L

inquam

*Recensentur
Antiquarum
Hæresum er-
rores.* inquam dicit; Lutherum ex infernali puteo, te-
tros errores, Antiquarum Hæresum colluviem,
eduxisse; ut evidenter deduco ex Sanctis Patri-
bus & ex libris ipsius Lutheri.

Sanctus Augustinus, quem ipsemet Luthe-
rus in Colloq. Mensal. titulò de Patribus, nomi-
nat, *Præcipuum Lumen Ecclesie*, omniq. laude di-
gnum. Calvinus verò eundem appellat, in lib.
4. Institutionum cap. 14. §. 26. *Optimum ex An-
tiquitate & fidelissimum Testem; Virumq.
Sanctum*, pluries in iisdem Institutionibus vocat.
Is ergo Divus Augustinus recensendo Veteres
Hæreses, & variorum Hæresiarcharum impia
dogmata, inter cætera lib. de Hæresibus, Hæ-
resi 53, scribit sic; *Aeriani* (circa An-
num Domini 342 exorti) ab *Aerio* quodam
sunt nominati, qui cum esset Presbyter, doluisse
fertur, quòd Episcopus non potuit ordinari, &
in *Arianorum Hæresim* lapsus, propria quoq. do-
gmata addidisse nonnulla, dicens; *Orare vel of-
ferre oblationem pro mortuis, non oportere; nec
Statuta solenniter, celebranda esse jejunia; sed
cum quisq. voluerit, ieiunandum, ne videatur es-
se*

*Scilicet erro-
res Aëriano-
rum.*

se sub lege; dicebat etiam Presbyterum, ab Episcopo, nullâ differentiâ debere discerni.

Pepusiani (emerferunt circa Annum Christi 181) à loco quodam sic nominati sunt, (inquit Pepusianorû. idem S. Augustinus Hæresi 27) tantum dant mulieribus Principatum, ut Sacerdotiô quoq; apud eos honorentur.

Eunomius Hæresiarcha, exortus Annô Christi, 366, adeo fuit bonis moribus inimicus, Eunomiano-
rum. ut (inquit Sanctus Doctor, 54. Hæresi) asseveraret, quòd nihil cuiq; obesset, quorumlibet perpetratio, ac perseverantia peccatorum, si hujus quæ ab illo docebatur, fidei particeps esset.

Donatistæ exorti, circa Annum 358; Do-
Donatistarû. cuerunt, quòd Ecclesia (scribit idem S. Pater Hæresi 69) de toto Orbeterrarum perierit, atq; in Africa, Donati parte remanserit. Donatistæ Appellârunt cû Petiliano, Cathedram Apostolicam, in qua Petrus sedit, Cathedram pestilentie; teste eodem Sancto, contra literas Petiliani, lib. 2. cap. 51.

Item, Petilianus, (fuit is acerrimus Donatistarum Patronus, è caufidico factus Constantiniensis, seu Cirtensis Episcopus; Numidiæ enim Urbs, Cirta, hodie Constantina

appellatur) perexit ore maledico, in vituperationem Monasteriorum, & Monachorum, arguens etiam me (ait S. Augustinus contra Peritianum lib. 3. cap. 40.) quod hoc vite genus, à me fuerit institutum.

Manichæorū. Manichæus Faustus cum suis Assæclis nos (inquit idem Sanctus Doct̃or contra Fauſtum, Manichæum lib. 21.) calumniatur, quod Martyrum memorias honoramus, in hoc dicens nos idola convertiſſe, ſed maledicendi cupiditate Fauſtus, quod proſitetur, oblitus eſt. Populus Chriſtianus memorias Martyrum, Religioſa Sollemnitate concelebrat; & ad excitandam imitationē, & ut meritis eorum conſocietur, atq; Orationibus adjuvetur, ita tamen, ut nulli Martyrum, ſed ipſi DEO Martyrum, Sacrificemus, quamvis in memorias Martyrum, conſtituamus Altaria.

Joviniani. Idem S. Augustinus de Hæreſibus, Hæreſi 82. ſcribit. A Ioviniano Monacho, Iovinistarum Hæreſis orta eſt etate noſtra, cum adhuc iuvenes eſſemus, hic dicebat, nihil prodeſſe jejunia, & à cibus aliquibus abſtinentiam; Virginitatem etiam Sanctimonialium & continentiam. Sexuſ Viri.

Virilis, in Sanctis eligentibus Celibem vitam,
 conjugiorum Castorum atq; fidelium meritis adæ-
 quibus; ita quaedam Virgines Sacrae prædictæ jam
 ætatis in Urbe Roma, ubi hæc docebat, eo au-
 dito, nupsisse dicantur: citò tamen ista Hæresis
 oppressa & extincta est, nec usq; ad deceptionem
 aliquorum Sacerdotum potuit pervenire.

Sanctus Hieronymus (de quo Gelasius Papa
 cum septuaginta Episcopis, Anno Christi 494,
 in Concilio Romano dixit. Illa sentimus, quæ
 Beatissimum Hieronymum sentire cognovimus
 hic inquam Sanctus Ecclesiæ Doctor, in Epi-
 stola sua 53. ad Riparium scribit. *Vigilantius Vigilantii.*
fetidum os iterum aperit, & putorem spurcissi-
mum contra Sanctorum Martyrum profert Reli-
quias. Et nos qui eas suspicimus, appellat Ci-
nerarios & idololatrias, qui mortuorum hominum
ossa veneramur.

Sanctus Bernardus, virtute miraculorum &
 eximia vitæ Sanctitate conspicuus, Serm. 66. in
 Cantica, de suis temporis Hæreticis quibusdam,
 qui se ipsos Apostolicos appellarunt, scribit hæc. *Pseudo-Apo-*
stolicorum.
Irrident nos quòd oramus pro mortuis; quòd San-
ctorum

Eorum Suffragia postulamus: non credunt ignem purgatorium restare post mortem, sed statim animam solutam à corpore, vel ad requiem transire, vel ad damnationem.

Recensitos errores, Lutheri ex infernali puteo e duxisse demonstratur.

Nonne hæc impia dogmata veterum Hæresiarum & Hæreticorum, recensita à Sanctis Patribus, & in Antiqua Ecclesia à prædictis Patribus, & omnibus Orthodoxis, habita pro damnatis, & impiis, pridemq; sepulta, nonne inquam ab inferis revocavit Lutherus? Utiq; ille negando dari purgatorium, & Missæ Sacrificium auferendo, jejuniâq; consveta Ecclesiæ tollendo, docuit cum Aerio & Aerianis. *Orare vel offerre pro mortuis Oblationem non oportere, Nec statuta solenniter celebranda esse jejunia? Utiq; cum Aerio asseruit, quòd Presbyter nihil differat ab Episcopo? Inauditoq; in Ecclesia Orthodoxa exemplò, ipsemet Lutherus ordinavit pro Presbyteratu plures, inter quos Georgium Rorarium Annò 1525. & Benedictum Schichman, Annò 1540. Imò etiam duos, in Episcopos ordinavit, nempe in Merseburgensem & Namburgensem.*

Cum

Cum Pepusianis item dedit mulieribus tantum Principatum, ut eis Sacerdotalem potestatem tribuerit; in libro enim suo de Abroganda Missa privata, Tomo 2, Lat. Vitemb. ait. *Certus esto, & se agnoscat quicumq; se Christianum esse cognoverit, omnes equaliter esse Sacerdotes, hoc est eandem in Verbo & Sacramento quocunq; habere potestatem.* Et in Libello de instituendis Ministris ad Senatum Pragensem, scribit. *Sacerdos in novo Testamento non fit, sed nascitur ex aqua in spiritu & lavacro regenerationis. Suntq; prorsus omnes Christiani, Sacerdotes.*

Hinc, ut scribit P. Georgius Scherer in sua Poetilla de Sanctis, Concione ima de S. Stephano. *Ante paucos Annos non procul Viennâ, mulier quaedam nobilis, per impositionem muliebrium suarum manuum, & lintei quò præcingebatur, loco stola, Filiorum suorum Præceptorem & Pædagogum, ad Prædicanticum officium vocavit, ordinavit, & consecravit.*

Nonne eduxit ab inferis impiam doctrinam Eunomii, dum ad suum Melanctonem Epistolâ 238 scripsit hæc. *Esto peccator & peccator forti*

fortiter, sed fortiùs fide & gaude in Christo, qui Victor est peccati, mortis, & Mundi; peccandum est quamdiu hic sumus: sufficit, quòd agnovimus per divitias Glorìe DEI Agnum, qui tollit peccata Mundi (hoc est, sufficit quòd credimus in Christum) ab hoc non abellet nos peccatum, etiamsi millies, millies, uno die fornicemur aut occidamus.

Utiq; cum Donatistis docuit, Ecclesiam veram toto Orbe periisse, & tantummodò per multa sæcula, aliquo in angulo Orbis latuisse ad adventum usq; Hussii & suum? Longè item majori maledicentia, quàm Petilianus, & Jovinianus insurrexit contra Cathedram Petri & Monachorum vitam, Ecclesiasticorum Cælibatum.

Nonne cum Manichæo Fausto calumniatur nos Catholicos, quòd Martyrum memorias honoremus, in hoc dicens nos idola convertisse. Nosq; qui Reliquias suscipimus, appellat Cinerarios ac Idololatrias. Et cum Pseudo-Apostolicis irridet nos (Lutherus cum suis Assèclis) quòd oramus pro mortuis, quòd Sanctorum Suff-

fragia postulamus, nec credit ignem purgatorium restare post mortem.

Ex dictis constat, Prophetiam in Cap. 9no. Apocalyp. v 1. & 2. contentã, rectè à Cardinali Bellarmino applicatam esse *Luthero*.

Constat itè rectè à Georgio Duce Saxonix, æternã memoriã dignissimo Principe, Friderici Fratris, Annò 1526, ipso Innocentium Feste, scripta esse ad Lutherum inter alia etiam hæc: *Ex tua (inquit) & tuorum Discipulorum doctrina renovantur omnes antiquæ & jam olim damnatæ Hæreses.* Habentur hæ Ducis Georgii literæ integræ in Tom. 3tio. Lutheri Jenensi Germanico. Et Carolus Quintus in Edicto suo contra Lutherum lato Wormatiæ, Annò 1521 ex assensu & Consilio Electorum, & omnium Sacri Imperii Principum Ordinum & Statuum. (Exstat hoc edictum in Tomo 2. Lat. Vitæ. Constat, (inquit) *Lutherum non hominem, sed demonem potius, figurã & specie humanã, cucullog, Monasticò indutum, complurium hæreticorum, extremè damnatas Hæreses (quæ diu*

M

jam

jam obsoleverant) in unam quasi Lernæam paludem coegisse; = ut veram sinceramq; Fidem destruat & labefactet, ac sub nomine, fucosq; Evangelicæ Doctrinæ, omnem Evangelicam pacem & charitatem, bonarum rerum harmoniam, atq; Constitutionem, ipsamq; deniq; pulcherrimam Ecclesiæ Hierarchiam, extinguat, evertat, dissolvat, & obruat.

QUÆSTIO VII.

Quænam Prophetiæ, ex Sacra Scriptura desumptæ, impudenter, & calumniosè afferuntur esse de Romanis Pontificibus?

PRÆMITTO.

*Nomē Christi
& Antichristi
variè sumitur*

Sicut nomen CHRISTI sumitur dupliciter; Primo propriè & speciatim, pro quodâ existimo & singulari Christo, qui est JESUS Filius DEI vivi. 2dò. Communiter pro his omnibus, qui habent cum Christo similitudinem, quantum ad unctionem; & sic Prophetæ, Reges

Reges, & Sacerdotes omnes dicuntur Christi; Pſal. 114. *Nolite tangere Christos meos.* Ita etiam Nomen *Antichristi* sumitur bifariã; Primò Pro principali & eximio Christi Adversario, de quo agitur. 2. Thesal. 2. & 1. Joa: 5. & apud Danielelem, & in Apocalypſi. 2dò. Pro quocunq; Christi Adversario, cujusmodi sunt omnes Hæretici, & in hoc sensu dictum est ab Apostolo 1. Joan. 8. v. 18. *Nunc Antichristi multi facti sunt;* id est multi Hæretici, malè de Christo sentientes, de quibus sequitur. *Ex nobis prodierunt, sed non erant ex nobis.* Item 1. Joan: 4. v. 3. *Omnis Spiritus, qui solvit IESUM, ex DEO non est, & hic est Antichristus, de quo audistis, quoniam venit, & nunc jam in Mundo est.* Hanc distinctionem tradunt Sancti Patres; Augustinus, Tom. 6. lib. 2. contra Adversarium Legis, & Prophetarum. cap. 12. ait. *Ad quem pertinet etiam iste, qui se ostendit Antichristum; non unum illum majorem cæteris, sed ex his aliquem, de quibus dicit Ioannes Evangelista; Nunc Antichristi multi facti sunt. Eos enim dicebat Hæreticos, qui temporibus Apostolorum, esse jam*

ceperant. Et S. Damascenus lib. 4. Orthodoxæ Fidei, c. 27. Omnis qui non confitetur Filium DEI & DEUM venisse in Carne, & esse DEUM perfectum, & factum esse hominem perfectum, Antichristus est. Attamen peculiari modo, ac præcipuo, Antichristus dicitur, qui in consummatione sæculi venturus est. Ita pascim & alii Patres,

Gravissima
calumniarum
vatorum in
Rom. Pontificem.

Lutherus, Calvinus, eorumque sequaces, quæcunque Prophetico spiritu de Antichristo proprie dicto prædicta continentur in Sacra Scriptura, ea omnia de Romanis Episcopis esse certa, & evidentia Oracula, asserunt. Certè Calvinus in Explanatione Epistolæ 2dæ, ad Thessalonicenses cap. 2. Quisquis (inquit ille) à Scriptura edoctus erit, quænam DEO maxime sint propria; & ex adverso intuebitur, quid sibi Papa usurpet, etiamsi puer sit decennis, non multum laborabit in noscendo Antichristo, quòd scilicet Papa sit Antichristus. Lutherus etiã Tomo 1. Vitemb. in Disputatione in illud: Vade, vende. Et alibi, præsertim in libro suo sædissimo, blasphemis pleno, cui titulus: Adversus Papatum

tum Romæ à Satana fundatum. dicit: Omnino evidens est, quod Papa sit Antichristus, Monstrum, de quo Daniel dicit; quod adversatur omni DEO Deorum &c. Et quidam dictorum Hæresiarcharum impudentissimi, Asectæ, contrucidatæ honestatis, & veritatis tenebriones, in libris etiam à se editis, non erubuerunt asserere; quantâ certitudine ac evidentia, demonstratur DEUM existere, eadem certitudine & claritate, Papam esse Antichristum; in Sacra Scriptura prænuntiatum, demonstratur. Cum tamen omnis eorum demonstratio, vel nuda eorum assertiones; vel patetibus mendaciis, enormibusq; calumniis; vel textus Sacri depravatione, aut contorsione nitatur.

Notârunt rectè Theologi gravissimi, Lessius Valentia, & alii, longaq; inductione constat, Consuetum esse Hæreticis, ut dum aliquod grande paradoxum statuunt contra Orthodoxos, pleno ore clamare, id esse clarissimum etiam Idiotis & ipsis pueris; quod & hic facit Lutherus, & Calvinus. Si & decenni puero facile est nosse, Papam esse Antichristum. Cur id retrôactis sæculis,

culis, hucusq̄ ignorat Univerſus Orbis Ortho-
 doxus? Norunt bene Sancti Patres antiqui, &
 Concilia Oecumenica: nōrunt Celeberrimæ Chri-
 ſtianæ Academiæ, & doctiſſima Sapientum Col-
 legia. Nōrunt Reges, & Principes Catholici,
 quænam ſint DEO maximè propria: item nō-
 runt, quæ ſibi uſurpet Papa; hucusq̄ tamen non
 tantum non agnoverunt Papam eſſe Antichriſtū,
 ſed ſemper firmiſſimè aſſeruerunt & aſſerunt, eum
 eſſe Caput viſibile, & Paſtorem Uniuerſæ Ec-
 cleſiæ. Ita e Patribus S. Iræneus lib. 3. adver-
 ſus Hæreſes cap. 3. Athanaſius in Epift. ad Felicē
 Papam. S. Baſilius Epift. 52. ad Athanaſium.
 S. Chryſoſtomus Epift. 1. ad Innocentium Papam.
 S. Ambroſius in cap. 3tium Epift. 1mæ. ad Ti-
 motheum. S. Anſelmus lib. de Incarnatione Ver-
 bi. cap. 1. & alii. Ex Conciliis item Concilium
 Generale Chalcedonenſe, Aſtione 1. 2. & 3. in
 Epift. ad Leonem. Concilium Nicænum 2dum
 Aſtione 2. Lateranenſe ſub Innocentio III, cap. 5.
 Florentinum, & alia. Vide plura hac de re infra,
 & ſub Notato 2do, 3tio, & ad Calcem Libri hu-
 jus ſat fuſe.

Insuper Papam non esse Antichristum, foli-
de ac patenter inter alia evincunt etiam hæc.

Primo. Antichristus non regnabit nisi tribus
Annis cum dimidio; ut habetur Danielis. 7. v. 25.
Per tempus & tempora, & dimidium temporis.
Item Apocal. 11. v. 2. Mensibus quadraginta duo-
bus & ibidem v. 3. Diebus mille ducentis sexa-
ginta. Unde S. Irenæus lib. 5to. in fine ait. Re-
gnabit Antichristus Annis tribus & Mensibus
sex: & tunc veniet Dominus de Calis. S. Au-
gustinus lib. 20. de Civitate DEI, cap. 23. An-
tichristi (inquit) adversus Ecclesiam, sædissi-
mum Regnum, licet exiguo spatio temporis susti-
nendum; qui vel dormitans, hæc legit, dubitare
non sinitur, tempus quippe & tempora, & dimi-
dium temporis, Annum unum esse, & duos &
dimidium, ac per hoc tres Annos, & semissem
etiam numero dierum posterius posito, dilucescit
aliquando in Scripturis, & Mensium numero de-
claratur. Similia habent Theodoretus in cap. 7.
Danielis. Sanctus Cyrillus Catechesi 25. & alii
passim.

Secundo. Recipietur à Judæis pro Messia,
ut

*Demöstratur
evidenter &
multifarie,
Rö. Pontificē,
non esse Anti-
christum.*

ut docent SS. Patres antiqui, Irenæus, Cyrillus, Hieronymus, Ambrosius, Augustinus, Hilarius, & alii, idē probant, Tum ex cap. 5. Joan. v. 43 *Ego veni in nomine meo, & non recipitis me, si alius venerit in nomine suo, illum recipietis.* Tum ex S. Pauli Epist. 2. Thessal. cap. 2. v. 10. *Eò quòd Charitatem Veritatis non receperunt, ut salvi fierent, ideo, mittet illis DEUS operationem erroris, ut credant mendacio.*

Tertiò. *Ignem faciet descendere de Cælo in conspectu hominum.* Apocal. 10. v. 13. *Efficiet item, ut Imago Bestiæ loquatur.* Apocal. 13. v. 1.

Quartò. Sedes Antichristi futura est Hierosolymis; S. Joannes enim in Apocal. cap. 11 dicit duos testes (scilicet Enoch, & Eliam) pugnaturos cum Antichristo, in Jerusalem, & ibidem ab illo interficiendos; & corpora (inquit) eorum jacebunt, in plateis Civitatis magnæ, que vocatur *Spiritualiter Sodoma, & Agyptus, ubi & Dominus eorum crucifixus est.* In quem locum ait Aretas. *Corpora ipsorum insepulta, projiciet in plateas Jerusalem, in ea enim regnabit tanquam Rex Iudæorum.* Similiter exponunt alii Interpretes.

Quin-

Quintò. Tempore Antichristi, venturi sunt duo testes (Enoch & Elias, vel ut alii volunt cum Patre Maldonato, in cap. 17. Mathæi, Moyses & Elias) qui amicti Saccò, seu ciliciò, prophetabunt diebus mille ducentis & sexaginta, & habebunt potestatem claudendi Calum, ne pluat diebus Prophetie ipsorum, & potestatem habent, convertendi aquas in sanguinem, & percutiendi plagà omni terram. Apocal. ii.

Sextò. Venturus Antichristus modòprimùm, post everisionem Romani Imperii, ut asserunt Patres, tam Græci, quàm Latini. S. Cyrillus Catechesi 15 ait. *Veniet prædictus Antichristus, cum impleta fuerint tempora Romani Imperii.* S. Chrysostomus in 2. Thessal. 2. *Quando è medio, sublatum fuerit Romanum Imperium, tunc veniet Antichristus.* Similiter loquuntur, Ambrosius, Theophilactus, Lactantius, & alii. Item Tertullianus in Apologetico adversus Gentes, cap. 32. ubi etiam addit; Fideles orare pro diuturnitate Romani Imperii, eò quòd sciant eo Imperiò everisò, imminere extremam sub Antichristo calamitatem. *Est (inquit ille) & alia ma-*

ior necessitas nobis orandi pro Imperatoribus, etiam pro omni Statu Imperii, rebusq; Romanis, quod vim maximam universo Orbi imminentem, ipsamq; clausulam seculi, ac orbitates horrendas comminantem, Romani Imperii com meatum sciamus retardari; itaq; nolumus experiri, & dum precamur differri, Romanæ diuturnitati favemus.

Divus Hieronymus id ipsum confirmat insuper antiquissima Traditione Ecclesiæ; in Caput enim 7. Danielis. Ergo dicamus (inquit) quod omnes Scriptores Ecclesiastici tradiderunt, in Consummatione Mundi, quando Regnum destruendum est Romanorum, decem futuros Reges, qui Orbem Romanum, inter se dividant.

Propheta verò Daniel. cap. 7. v. 24. sat clarè prædicit, non venturum Antichristum, nisi post illos decem Reges, qui Imperium Romanum inter se dividant, & proinde post illius everisionem.

Hæc enumerata signa sex, nullatenus convenire Episcopis Romanis, per se evidens est. Nō enim tantum semi quatuor Annis, verum multis sæculis, regnat jam Pontifex Romanus; à
Judæ-

Judæis pro Mefsia nunquam receptus; nec ul-
 lus post Divum Petrum fuit, Judæus Gente,
 aut Religione; non fecit ignem de Cælo de-
 scendere, aut bestiam loqui; Sedem suam habet
 Romæ non Jerofolymis, ubi Crucifixus est Do-
 minus; necdum etiam comparuerunt illi duo te-
 stes, Enoch vel Moyfes, & Elias, amiæti factô.
 Imperium demum Romanum, nondum planè de-
 solatum, ac eversum est.

Accedit Imò. Quia Ecclesia Catholica, quæ
 toto Orbe diffusa est, non potest errare in Fi-
 de, cum sit Columna & Firmamentum veritatis
 Hæc autem Ecclesia negat Pontificem esse An-
 tichristum, & fatetur, Eum esse suum Pastorem,
 & Caput.

*Eadē veritas
 clarè evinci-
 tur adhuc ali-
 is Rationibus.*

Accedit 2dò. Quia qua ratione est evidens
 Luthero, Papam esse Antichristum? siquidem ip-
 semet Lutherus adhuc Annò 1518, die Sanctissi-
 mæ Trinitatis, ad Leonem X Papam, in Præfa-
 tione, in Resolut: Indulgent: scribit hæc. *Be-*
atissime Pater, prostratum me pedibus Beatitu-
dinis Tue offero cum omnibus quæ sum, habeo.
Vivifica, occide, voca, revoca, approba, reproba

Judiciū Lu- ut placuerit. Vocem Tuam, Vocem Christi in Te
theri pro iūc presidentis & loquentis agnoscam; si mortem me-
Sobrii, de Le- one Papa, & rui, mortem non recusabo. Et eodem Annō po-
Rō: Ecclesia- stea coram Cardinali Cajetano, & aliquot Pro-
 ceribus ac Cæsaris Consiliariis scriptō & ore fi-
 dē suā Confessus ita; Ego *Martino Luther Augu-*
stinianus, protestor me colere & sequi Sanctam Ro-
manam Ecclesiam in omnibus meis dictis, & fa-
ctis, presentibus, præteritis, & futuris. Quod-
si quid contra vel aliter dictum, fuit vel fuerit,
pro non dicto haberi, & habere volo. Imò adhuc
Añō 1519, 3tia Martii scripsit Epistolā. ad Leo-
nem Papam, in qua etiam continentur hæc. Ple-
nissimè confiteor, Romanæ Ecclesiæ potestatem, esse
super omnia; nec ei præferendum quidquam sive
in Cælo, sive in terra, præter unum IESUM
Christum Dominum omnium &c. Insuper Annō
1520, 6ta Aprilis ad eundem Leonem X scripsit
(exstat hæc Epist. Tom. 2. Lutheri, Epist. 166)
Celebratior (inquit) & Augustior est in omni
Terrarum Orbe, tot tantorumq; Virorum literis
cantata Opinio, & Vitæ tuæ inculpatæ fama, quàm
ut à quodvis vel maximi hominis possit quavis ar-
 te

te impeti. Non sum tam stultus, ut eum incessam,
quem nemo non laudat.

Deinde Quæro. Omnesne Romani Pon-
tifices fuerunt Antichristi? Respondent Nova-
tores. Minimè. Sed primus inter Episcopos Ro-
manos, fuit Antichristus, Gregorius Magnus,
homo pessimus. Ita Centuriatores, Centuriâ
6tâ, cap. 1. & Chytræus in cap. 9. Apocalyp.
Vel post Gregorium (qui ad Cælestem Beatitu-
dinem evocatus Annò 604) Bonifacius III (ut
alii volunt) qui obiit Annò Christi. 606
Contra est. (Præterquam quòd Lutherus in Cap.
9. Apocal. dicit. *Gregorius fuit Vir Sanctus &
bonus.* idem dicit Bibliander.) Ergone omnes
Majores nostri Christiani, quotquot in Polo-
nia, Germania, Gallia, Hispania, Anglia, Sve-
cia, Dania, &c. fuerunt ab Anno 600, usq; ad
tempora Lutheri & Calvini, scilicet ad An-
num Christi. 1515. (Nam Zvinglius An: 1516
Lutherus, 1517, Calvinus circa An: 1625, suas
Hæreses exorsi sunt) fuerunt omnes hi Antichri-
stiani, & ad inferorum pænas damnati? Itane
æternum periêre, miraculis, doctrinâ, Sanctitate
infi-

infignes? præter alios innumeros, Bernardus Anselmus, Albertus, Stanislaus, Casimirus, Bonifacius I, Archiepiscopus Moguntinus, Germanorum Apostolus; Ansgarius, Apostolus Svecorum; Ebbo, Archiepiscopus Remensis, Daniæ Apostolus &c. Hi enim omnes, ut evidens est ex Historiis, paruerunt Papæ, & vixerunt post Gregorium Magnum. Quænam contra Pontifices Romanos Concilia legitima congregata? Quis eos, ex inculpatæ Fidei Auctoribus, & Doctoribus, unquam oppugnavit, & cõvicit errasse in Materia Fidei? Ubi nam per tot sæcula latuit vera Ecclesia Christi? *Ecquid verisimilene est* (utor verbis Tertulliani de præscriptione, cap. 28. qui floruit Anno Christi 210) *ut tot, ac tanta Ecclesie, in unam Fidem erraverint? = aliquos Marcionitas, & Valentinianos (Lutheristas, Calvinistas) liberanda veritas expectabat, interea perperam Evangelisabatur? perperam credebatur?*

*S. Bernardi
sensus de Rõ.
Pontificibus.*

Audi Hæretice, mellifluum Doctorem Bernardum, qui obiit longè post S. Gregorium Magnum, nempe Annò 1153. quem, *Virum esse Sanctum*

Etum, nominat ipsemet Calvinus lib. 4. Instit. cap. 7. Audi inquam verba eius lib. 2. de Consideratione, ad Eugenium Papam; Age, indagemus adhuc diligentius, quis sis, quam geras, videlicet pro tempore Personam, in Ecclesia DEI? Quis es? Sacerdos Magnus, Summus Pontifex, Tu Princeps Episcoporum, potestate Petrus, Unione Christus; Tu es, cui claves tradita, cui Oves concredita sunt. Sunt quidem & alii, Caeli Ianitores, Gregumq; Pastores; sed Tu tanto gloriosius, quanto differentius utrumq; praeceteris nomen, hereditasti. Habent illi assignatos sibi Greges, singuli singulos; tibi Universi crediti, uni, omnes. Aliorum potestas certis arctatur limitibus, tua extenditur & in ipsos, qui potestatem super alios acceperunt. Ibidemq; Eugenium, vocat Vicarium Christi. Non absimilia habent alii Sancti Patres.

Ad meliorem intelligentiam dictorum.

NOTA Primò.

NOvatores nonnulli (ut testatur P. Beccanus) afferunt, per duos illos testes, Apocal: ii. intelligi debere Joannem Hussum, & Lu-

Demōstratur
duos testes A-
pocal: non esse
Hussum, &
Lutherū, vel
Lutherum, &
the- Calvinum.

ardus
Bo-
Ger-
Sve-
, Da-
ridens
erunt
contra
ngre-
etori-
& cō-
n per
icquid
e præ-
i 210)
erra-
tinia-
eritas
atur?
Ber-
n Ma-
San-
Etum

therum: vel Lutherum & Zvinglium, aut Calvinum, hi enim ab Antichristo (idest ut calumniatur) Romano Pontifice, persecutiones magnas passi sunt; imò primus ex illis, vivus combustus Constantiæ. Quàm effrontissima hæc interpretatio Scripturæ Sacræ & cæca intelligentia! ut constat ex his.

Primo. Illinc duo testes à DEO missi? qui in Articulis Fidei, sibi docuerunt è Diametro opposita? Joannes enim Huss. Tom. 1. fol. 51. in Elucidatione sua Fidei; confirmat invocationem Sanctorum. Epist. 35. multum tenet de meritis Sanctorum. Tomo 2. ad Caput Epist. 5. S. Jacobi, fol. 149. agnoscit septem Sacramenta; & eodem Tomo, Serm. de Exequiis, Missam approbat, docetq; Corpus Christi esse ante sumptionem; hortatur item Sacerdotes ut Missas devotè celebrent. Lutherus verò, nonne omnino his contraria, suos docuit? licèt idem Huss, ob alias suas propositiones graviter erroneas, inter quas fuerunt hæc: *Omnia fiunt necessitate absoluta. Soli boni sunt in Ecclesia. Nullus est Dominus civilis, nullus est Prælat*
tus

*Huss contraria docuit
Luthero.*

tus, nullus est Episcopus, dum est in peccato mortali. Merito pro hæretico habitus est, à toto Universali Concilio Constantiensi, Ecclesiam Orthodoxam repræsentante, & ob Hæresim, rogo adjudicatus, ab eodem Concilio. Calvinus, Zvinglius negant verè esse Corpus præsens Christi in Eucharistia, sed solum esse figuratè, significative, seu tanquam in signo. E contra Lutherus, firmissimè censet, existere verè Corpus Christi in Eucharistia, licèt simul cum Substantia panis.

Secundò. Lutherus in lib. de verbis Cænæ. Lutheri iudicium de Zvinglio, quàm à Sathana veneno. Sacramentarii, (id est Calvinistæ & Zvingliani) sunt Verbi DEI corruptores, Idololatæ, Diabolicas cogitationes circumferentes, blasphemi, deceptores. Maledicta sit in omnem eternitatem, cum illis charitas, & concordia. E contra Zvinglius Tomo 2. Epistolarum ad Esling. scribit; Lutherus est falsus Prophetæ, scurra, sue fædior, pessimus Hæreticus, impostor, Marcione peior. Et in Responsione ad Lutheri librum de Sacramento, ait, Lutherus

O est

est incorrigibilis hereticus, Antichristus, Christi negator.

Tertio. Illine sunt testes, amici sacco, seu cilicio, qui postquam à Fide Catholica defecerunt, detestati sunt Austeritatem vitæ, castigationemq; corporis proprii: ad omnemq; peccandi licentiam, aperuerunt viam, docendo; solum Fidem, ad salutem necessariam esse, & sufficientem; Decalogum non pertinere ad Fideles Christi. Legem DEI, Sanctis esse impossibilem. Omnia nostra opera bona, esse peccata mortalia coram DEO.

NOTA Secundò.

Nomine Babylonis, quid intelligitur?

PE Babylonem, quam describit S. Joannes, in sua Apocal. cap. 17. de eaq; ibidem multa prædicit; licet SS. Patres, Augustinus, Ambrosius, Prosper, Beda, Thomas, item Haymo, Rupertus & alii, intelligunt universam Diaboli Civitatem, id est, omnium impiorum multitudinem; tamen probabilius est, quòd per Babylonem in sensu literali, intelligatur Roma; ut ex Scriptura, ratione, & Auctoritate, tam antiquorum

rum Scriptorum, Tertulliani, Hieronymi, Calsio-
dori; Victorini; quàm Theologorum recentium,
ut Bellarmini, Salmeronis, Suarez, Sixti Senen-
sis; aliorumq; plurimorum doctissimè probat,
noster Cornelius à Lap. in suo Eruditissimo Cõ-
mentario, in Apocalypsim. Probabilius, inquam,
quòd Roma intelligatur; sed non ut Hæretici
calumniantur, Romana Ecclesia, necq; Roma
Christiana, qualis nunc est; verum Roma infi-
delis & pagana, qualis erat sub Nerone, & aliis
Imperatoribus, Ethnicis, usq; ad Constantinum
Magnum, qualisq; rursus probabiliter futura,
tempore Antichristi, ante finem Mundi.

De Ecclesia Romana quid sentiant Patres,
utinam attentè audiant, & penetrent Novatores.
S. Jrenæus, antiquissimus, & Doctissimus Pa-
ter, Episcopusq; Lugdunensis, lib. 3. adver-
sus Hæreses. cap. 3. ait. *Sed quoniam valde lon-
gum est in hoc tali Volumine omnium Ecclesia-
rum enumerare Successiones, maximæ, & anti-
quissimæ & omnibus cognitæ, à Gloriosissimis du-
obus Apostolis, Petro & Paulo, Romæ, fundatæ,*

*Antiquorum
Patrum sensus
de Romana
Ecclesia.*

Et constituta Ecclesie, eam quam habent ab Apostolis traditionem & annuntiatam hominibus fidem, confundimus omnes eos, qui, quomodo, vel per sui placentiam malam, vel vanam gloriam, vel per cæcitatem, præterquam oportet, colligunt. Ad hanc enim Ecclesiam, propter principalem principatum, necesse est omnem convenire Ecclesiam, in qua semper, ab iis, qui sunt undiq̃, conservata est ea, quæ est ab Apostolis Traditio.

Tertullianus, lib. de præscriptione cap. 36to. Felix (inquit) Ecclesia Romana, cui totam Doctrinam Apostolicam cum Sanguine (Petrus, & Paulus) suo profuderunt.

S. Cyprianus lib. 1. Epist. 3. ad Corneliū Papam; Sedem Romanam vocat, Petri Cathedram & Ecclesiam Principalem, unde unitas Sacerdotalis exorta est. & lib. 4. Epist. 8. ad eundem Cornelium, vocat eandem, Ecclesie Catholica, Matricem & Radicem. Hæc est illa Ecclesia, (ut scribit Divus Hieronymus, adversus Rufinum) quæ semper immaculata permansit, & Domino providente, ac Beato Apostolo ferente opem, in futuro manebit. Est

Est, ut idem S. Doct. in Epist. sua 57. ad Damasum Papam, ait. Domus illa, extra quam, quicumq; Agnum comederit, profanus est. Est illa Arca Noe, in qua si quis non fuerit, regnante Diluuiio, peribit. Hæc est Ecclesia, in qua, (ut inquit D. Augustinus, Epist. 162. & lib. 1. cap. 2. contra Epist. Parmeniani, item in Psal. contra Partem Donati) semper viguit, Apostolica Cathedra Principatus; cui totus Orbis Christianus, in transmarinis & longè remotis terris, subiectus est. Hæc ipsa est Petra, quam non vincunt inferorum portæ. Similia habet S. Optatus, lib. 2. contra Parmen. Sanctus Leo Epist. 87. & alii; quin & ipse Lutherus Ecclesiam Romanã multũ de prædicat, vide supra pag: 100

NOTA Tertio.

Ipsa etiam Urbs Christiana Roma, (quæ olim, Valentia, fuit dicta) Sancta est, & Sanctior omnibus, Orbis Urbibus. Ubi enim (ut rectè notat Cornelius à Lapide) tot Monasteria, tot Basilicæ Apostolorũ, SS. Pontificũ, Martyrũ, Virginũ, Martyria & Tempia tot hospitalia, tot nosocomia, tot orphanotrophia, quot Romæ? ubi tot charitatis opera, tot misericordiæ sodalitates

Elogium Urbis Romæ reforme veri-
tati.

tates, tot eleemosynæ, tot pietatis exercitia, quot Romæ? ubi tot Prælati Sapientes, & integri, tot Sacerdotes probi & pii, tot Religiosi Sancti: Tot Virgines DEO dicatæ, quot Romæ? ubi Cives & Populus tam devotus, tam Christianus, tam ardens zelô DEI, uti videmus Romæ? verum Hæretici, livore cæci, ab his oculis aver-
 tunt, & Romæ nonnisi, lupas & gurgustia quaerunt & inveniunt, fur enim furem agnoscit, lupus lupam, leno lenam. Hæ enim longè magis exteris, quàm civibus, uti expositæ, ita & cognitæ sunt. Romæ enim est confluxus omnium, ex toto Orbe nationum; in Urbe est Orbis; Quid mirum, in tanta colluvie, esse spurcos, & incestos, quibus, ni lupas permittas, agnos invadent.

*Rô. Pontifex
 adversatur
 Christo Hæ-
 reticorum.*
 Vide infra in
 Notato IV.

NOTA Quartò.

EX dictis luculenter constat, virulentissimū, & teterrimum probrum esse, si quis in illo cap. 17. Apocal. à S. Joanne, per Babylonem, & meretricem purpuratam, asserat denotari Ecclesiam Romanam, aut Pontificem Romanum,

vel

vel eum censeat Antichristum, seu adversarium
JESU Christi, Domini Nostri. Concedendum
tamen, quod Papa adversetur non quidem Chri-
sto vero, & communi Fidelium, (ejus enim est,
in terris Vicarius, & cultor eximius) sed adver-
satur Christo, quem colunt Hæretici, præsertim
Calvinistæ, quemq; sibi fingunt pro eo, quod
non est ipse. Calvinus enim, (ut sat fuse & cla-
rè ostendi in lib. cui titulus; *Admiranda Zvin-
glia & Calvinii*. Tract. 2. cap. 3.) cum suis ple-
risq; Affectis, impiè docet. Christum non esse
natum ex Virgine Ilibata; Eumq; seu presius
loquendo, Animam Christi Domini, tempore in-
fantia destitutam fuisse usu rationis, & intelligen-
tiæ. Item, Christum Dominum in horto Get-
semani, habuisse oblivionem, caliginem, incon-
stantiam, Divinæ voluntatis repugnantiam, adeoq;
re ipsa peccasse. Tempore item suæ passionis,
damnatorum vœnas, in animo pertulisse; & di-
cendo; DEUS meus ut quid dereliquisti me;
in Cruce desperasse. &c. Ejusmodi Christo Cal-
vinianorum, ignorantiam atq; peccatô laboranti,
desperabundo, aut etiam re ipsa desperanti, damna-
torum

torum pœnas in animo perferenti, haud dubiè
potentissimè adversatur Romanus Pontifex; &
eo nomine, Antichristus audiri non refugit, ut
sapienter annotavit, Eruditissimus Theophilus
Raynaudus Tom. 10. in lib. cui titulus *Corona
Aurea Romani Pontificis.*

NOTA Quintò.

Calvinus, nefandi criminis, judicialiter con-
victus, & in pœnam tanti sceleris, cauteriò
candenti lilio, in suo humero inustus; ut testa-
tur sub jurejurâdo in vita Calvini à se conscripta
Hieronymo Bolsecus, Medicus Lugdunensis. Itè
Jacobus Laingner Doctor Sorbonic9 in vita Cal-
vini; Surius ad Annum 1538. Stapletonus, Cam-
pianus Martyr, & præter alios plurimos etiam
Conradus Schlusseburgius, primarius Minister
Lutheranus. Hic inquam Calvinus impudentis-
simus, explicando librum Genesis, impudenter
Prophetiam illam Nòemi, Genesis cap. 9. v. 25,
Maledictus Chanaan, Servus servorum erit. Ap-
plicat Romanis Pontificibus, ex eo, quòd se vo-
cent, Servos Servorum. Impudenter inquam, nam
Papa,

*Sacræ Pro-
phetiæ, impia
Calvinistica
detorsio con-
tra Romanos
Pontifices.*

Papa, non absolutè se nominat *Servum Servorum*, sed cum addito, *Servum Servorum DEI*, quæ denominatio est longè alia, ut bene, ante aliquot Annorum centena, Rupertus lib 4. in *Genesim*, cap. 37. expressit his verbis. *Dixit Noe de Chanaan, Servus Servorum erit, quo additamento, servitus extrema, in d' Servilis nequitia, solet exprimi, nisi cum subiectione DEI, dum quis, per egregiam humilitatem suam profitetur se Servum Servorum DEI.* Et ita defacto facit Papa. Porrò ferè primus ex Episcopis Romanis, titulum hunc ulurpavit, S. Gregorius Magnus, volendo sic superbiam deprimere, Joannis Jejunatoris, Constantinopolitani Patriarchæ, qui sibi arroganter assumpserat, nomen *Patriarchæ Oecumenici, sive Universalis.* Exemplum Sancti Gregorii, omnes deinde Pontifices Romani secuti, & quidè tam constanter, ut rescriptum, quòd eo titulò careat, habeatur adultè inum; ut refert Joannes de Anania, ad Proœmium lib. 1: *Dereptalium.* Dixi; ferè *Primus*, quia antea S. Damasus Papa, rescribens Stephano, Carthaginensi,

& tribus Conciliis Africanis, in illis suis literis, se subscripserat, *Servum Servorum DEI.*

NOTA Sexto.

*In quo sensu
Rō. Pontifex
est Episcopo
Universali?*

EX Cardinalis Bellarmini Tomo 7. quod apud S. Gregorium, dicatur Episcopus Universalis, qui solus Episcopus ita esse cupit, ut nullos alios patiatur. Sic enim lib. 7. Epist. 69. ait. *Si unus universalis est, restat ut vos Episcopi non sitis.* & lib. 4. Epist. 36. *Si unus Patriarcha Universalis dicitur, Patriarcharum nomen ceteris derogatur.* Et in tali sensu Papa non est Episcopus Universalis, quasi solus ipse sit Episcopus, & alii non sint Episcopi, sed ejus Vicarii. Est tamen Episcopus Universalis in hoc sensu, quod omnis ordinaria Jurisdictio Episcoporum, descendit immediatè à Papa, in quo omnis Jurisdictio Ecclesiastica, plenissimè reperitur.

NOTA Septimò.

Lutherani ante multos Annos, ediderunt effigiem Lutheri, æri incisam, cum hac inscriptione; *Divinum, atq; admirabile Vaticanum*

num Divi Ambrosii & Augustini, de tempore,
 & adventu Sancti Lutheri, quo contra Anti-
 christum Romanum scribere cepit, ut in literis
 hujus versiculi, numerum anni representantibus
 continetur, quod est apud Christi Fideles admi-
 ratione & notatu dignum.

Ibi Cherubin, & Seraphin Incessabili
 Voce proclamant.

Hujus versiculi, literæ numerales, conficiunt 1517
 quo primum Domini Anno, Lutherus predicare
 cepit. Et ob hanc Prædicationem, per illam
 Prophetiam, per numeros literarum insinuatam,
 significatur (inquiunt Lutherani) exultatio, &
 gratulatio Cælestium Spirituum. Sed inscripti-
 onem illam esse erroneam, patet.

Primò. Quia illo Anno 1517, nonnullos tantum
 abusus Indulgentiarum taxavit Lutherus. Sed
 necdum illò Annò, Lutheranus erat Lutherus.
 Post editas enim pridie Festi Omnium Sancto-
 rum, de Indulgentiis Theses, Missam sequenti
 die, & aliis sequentibus diebus Festis, illò An-
 nò celebravit, septem esse Sacramenta agnovit,
 & Papam, Vicarium Christi, testatus est. Imò
 adhuc ipso Anno 1518. Dominica Sanctissimæ
 Trini-

An in Ambro-
 siano Hymno
 continetur
 Vaticinium
 de Luthero?

Trinitatis die, scripsit ad Leonem. *Beatissime Pater, prostratum me pedibus Beatitudinis tue &c.* Et coram Cardinali Cajetano professus est Fidem suam his verbis: *Ego Martinus Luther Augustinianus &c.* imò adhuc Anno 1519, scripsit ad Leonem Papam. *Plenissime confiteor Romane Ecclesie, &c.* vide supra pag. 110. & infra pag. 117. Ergo adhuc tunc Antichristum colebat, & idololatriam exercebat; cum juxta Lutheranos, Antichristus sit Papa, & Missa idololatria: Quomodo ergo Exultatio Cælestiū Spirituum facta, ratione Anni 1517, ob Lutheri prædicationem?

Secundo patet, quia juxta lectionem Hæbream, ut est indubitatum, scribenda sunt per M. non per N. Cherubim & Seraphim; & sic provenient Anni 3517.

Tertio patet. Quia ille versiculus desumptus est ex Isaia cap. 6. Ubi Seraphim simili modo clamant; Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus DEUS Sabaoth; Ibi autem designatur potentius excæcatio Judæorum; ut ex versu nono & sequentibus colligitur. Provocatur enim DEUS

US, ut aspectu suæ Sanctitatis, qua illi omne scelus displicet, scelera & impietatem vindicet. Quare, si Lutherani volunt omnino Annum Lutheranae suæ Sectæ primum esse 1517. & Chronosticè designari illo versiculô; debent consequenter dicere, designari Lutheri & ejus sequacium obcæcationem. *Addo.* Advertant Lutherani, in dictionibus his; *Ero s̄ Ir It Vs Men Da X*, contineri Annum 1517, dictamq; Propositionem Chronographicam, verè convenire Luthero, ut facile patebit legenti librum hunc.

Nota demum. Quia plurimi è Novatoribus, præeunte Luthero & Calvino, dum Sermo incidit de Papa, exnunc effutire solent, Eum esse verum Antichristum, in Scriptura Sacra prænuntiatum; vel esse maledictum Chanaan, vel aliis fædissimis Epithetis Eum afficere non erubescunt, ideo.

Primò convenit. Scire quid de Romano Pontifice & Romana Ecclesia senserit ipse Lutherus, & Jansenius. Lutherus ergo Annô 1519, ad Leonem X. scripsit hæc; *Scio Romanam Ecclesiam, purissimum esse thalamum Christi, Matrem Ecclesiam.*

*Lutherus quâ
Sobrigdepre-
dicat Roma-
nam Ecclesiã.*

fiarum, Dominam Mundi, Sponsam Christi, Filiam DEI &c. Habetur hæc Epist. Tomo 1. Epistolarum Lutheri, Epist. 166. vide & dicta supra pag. 100.

Nec non Jansenius.

Cornelius verò Jansenius, quem alii, Insulatum Calvinum (fortè non immeritò) nominant, is Tomo 2. lib. 1. cap. 29. ait. *Mibi constitutum est Ecclesiam, quam ab infantia secutus sum, sensuum meorum, ad extremum usq. spiritum ducere sequi Romanam Ecclesiam, & Beatissimi Petri in Romana Sede Successorem, super illam Petram, edificatam Ecclesiam scio. Quicumq. cum illo non colligit, spargit apud eum solum, incorrupta Patrum servatur hæreditas. Quodcumq. ab ista Petri Cathedra, in cujus communione à teneris vixi, & porro vivere ac mori fixum est: Ab isto Christi Domini Nostri Vicario, ab isto Ecclesie Christiane Univerſe Capite, Moderatore, Pontifice, præscriptum fuerit, teneo; quidquid improbatum, improbo; damnatum damno; anathematizatum, anathematizo. Item libro 10. de Gratia Christi in Epilogo. Quidquid de rebus tam multiplicibus, tam arduis, non juxta meam mentem, sed juxta mentem S. Augustini pronun-*

pronuntiavi, & de Apostolica Sedis, Ecclesiâq;
Romanae, Matris meae judiciô sententiâq;, ju-
spendo; ut illud jam nunc teneam si tenendum,
revochem, si revocandum; damnem & Anathema-
tizem, si damnandum, & Anathematizandum es-
se judicaverit.

Secundò Convenit. Ut Orthodoxus ad ob-
struendum os loquentium iniqua, habeat in prô-
ptu Selectos Romani Pontificis Titulos, ex Pa-
tribus Sanctissimis ac Doctissimis, & ex Cõciliis
Generalibus desumptos. Porro è plurimis, quos
fussissimè cum Eruditissimis Glossis recenset
Pater Raynaudus librò suprâ citatò, sunt eti-
am hi.

ROMANUS PONTIFEX est.

Aaron dignitate, Abraham Patri-
archatu. Ita Sanctus Bernardus libro 2do de
Consideratione. cap. 8.

Antistes Summæ Sedis. S. Petrus Damiani,
lib. II. Epistola 71. floruit Annò 1060.

Apostolicus Universalis Ecclesiæ, & Episcopus
omni

Digestio Al-
phabecica Se-
lectorũ Ro-
mani Põrifi-
cis Titulorũ
apud Patres
& Concilia.

omnium Ecclesiarum. *Concilium Chalcedo:
Act. 6. Celebratum fuit Annô. 454.*

Archi-Pastor Ecclesiæ, quæ sub Cælis est. *Sano
ctus Theodorus Studita Epist. 33. ad Leonem
Tertium. Miraculis clarus migravit in Calum
Annô Domini 826. S. Studita.*

Beatitudo, cui Episcoporum judiciaria, & Sumo
morum finem Ecclesiasticorum negotiorum,
in honorem B. Petri, Patrum decreta omni
um, cunctâ reservavêre sententiam. *Tres Sy
nodi Africanæ, in Epist. Synodica ad Damo
sum Papam.*

Cacumen, ac Vertex humani generis. *S. Pe
trus Damiani, Opusculo 23. cap. 1.*

Caput Divinissimum omnium Caputum. *Sano
ctus Theodorus Studita. Epist. 33. ad Leonem
Tertium.*

Caput Christianæ Religionis. *S. Petrus Da
miani, Opusculo 4to ex Edicto Constantini.*

Caput, à quo membra, quid credendum, quid
opinandum, quid tenendum sit, quærere de
bent. *S. Cyrillus Patriarcha Alexandrinus
(storuit Annô Christi 430) in Thesuro. Citat
hunc*

- hunc textum *S. Thomas, Opusculo 1. & 19.*
Custos Vineæ, à Salvatore ipso deputatus. *Concil: Chalced: in fine & Act: 3. in Relat. Synodica ad S. Leonem Papam.*
Custos Vitæ, & Fidei Christianæ. *S. Anselmus Cantuariensis Archiepiscopus lib. de Incarnatione Verbi. Capite 1. obiit hic Sanctus Anno 1106.*
Custos Fidei. *S. Petrus Chysol. Serm. 107. & Concilium Ephesinum Tomo 2. cap. 15.*
Custos Sponsæ Domini. *S. Bernardus Epist. 49. & 161.*
Depositor Profanarum Hæresum. *Synodus Alexandrina, ad Felicem Papam.*
Doctor Supremus, Orbis terrarum. *S. Damascenus in Hist. Barlaam. cap. 11.*
Dominus Domûs DEI, & Princeps omnis Possessionis ejus. *S. Bernardus Epist. 237.*
Dominus & Pater totius Ecclesiæ in terra peregrinantis. *S. Anselm. lib. de Incarnatione Verbi cap. 7.*
Episcopus, solus Universalis omnium Ecclesiarum. *S. Damiani, Opusc. 23. cap. 1.*

Q

Medi

Fastigium sublime Sacerdotii. *Sanctus Cyprianus* Epist. 52.

*Tituli, quos
Romano Pö-
tistici Conci-
lia & Patres
tribuere con-
sueverunt.*

Firmamentum Ecclesiæ Corporis Christi, Prin-
cipatus, & Caput, Pastor humani Gregis, Pe-
tra Ecclesiæ, & Clavicularius Regni. *San-
ctus Isidorus Hispalensis* Episcopus libro de
Vita & morte Sanctorum. cap. 69. migra-
vit in Cælum Anno Christi 636.

Gubernator Magnificus Romanæ Sedis, Sum-
mus Pontifex & Universalis Papa. *Episco-
pi Germaniæ, ad Ioannem 8um:*

Hæres, cui Orbis Hæreditas. *S. Bernar-
dus, lib. 3. de Considerat. cap. 1.*

Homo hominum præcipuus. *S. Petrus Dami-
ani, Opusc. 23. cap. 1*

Interpres vocis, B. Petri, omnibus constitutus.
Concil. Chalced. Epist. ad S. Lechnem Papam.

Lingva Coelorum. *Sanctus Petrus Damiani*
Serm. 6.

Lumen magnum Princeps Sacerdotum primus.
S. Theodorus Studita, lib. 2. Epist. 12. ad
Paschalem.

Magister Orbis totius. *S. Damasc. in Hist. Barlaam. cap. 11.*

Medicus unus, singularis præcellens, Catholicissimus, id est, Universalissimus, à DEO proviſus, sanandis Christi membris. *S. Ignatius Episcopus Constantinopolitanus, ad Nicolaum I.*

Murus inexpugnabilis, contra omnes Hæreses. *Rupertus (floruit circa Annum 1115) lib. 2. Offic. cap. 22.*

Nutritor, cui commissa est Ecclesia. *Sanctus Bernardus Epist. 237. quæ est ad Eugenium Papam.*

Oculus totius corporis, ostendens rectam veritatis semitam. *Tarasius Constantinopolit. Episcopus, Epist. ad Hadrianum Papam.*

Pastor unus Ovium, & Pastorum omnium. *Sanctus Bernardus libro 2. de Consid. cap. 8.*

Pater omnium Episcoporum & alii Filii ejus, est Princeps & Patriarcha, cui data est potestas in omnes Principes Christianos, & omnes populos eorum, ut qui sit Vicarius Christi Domini nostri supra cunctos populos &

Universam Ecclesiam Christianam. Concili-
um Nicanam primum Canone 39.

Tituli, quos
Romano Pö-
tifici Conci-
lia & Patres
tribuere con-
sueverunt.

Pater Christianæ Plebis. Sanctus Augustinus
Epist. 162.

Pater Orbis. S. Damiani Opusc. 23. cap. 1.

Pontifex Summus Magnæ Sedis Apostolicæ
Concilium secundum Constantinopolitanum,
Act. 4ta. Multi Sancti Patres, Ro-
manum Episcopum, Pontificem Summum, vel
Maximum, appellarunt; sic Stephanus Epi-
scopus Carthaginensis in Epist. ad Sanctum Da-
masum. Sanctus Anselmus in Prefatione
Libri de Incarnatione Verbi ad Urbanum
Papam. Sanctus Bernardus in omnibus suis
Epist. ad Innocentium Secundum & Euge-
nium Tertium.

Portus securus totius Ecclesiæ. S. Theodorus
Studita in Epist. ad Paschalem Papam.

Portus tutissimus Catholicæ Communionis.
S. Hieronymus Epist. 16.

Primipilus Christianæ militiæ & Signifer Im-
peratoris Æterni. Sanctus Petrus Damiani
sect. 37.

Primas

Primas Primatum. *Gregorius IX, in Epist. ad Gennadium Patriarcham Constantinopolitanum.*

Primas omnium Episcoporum. *S. Leo serm. 2. de sua Assumpt.*

Princeps Episcoporum. *Synodus Epyri ad Hormisdam Papam.*

Propugnator impenetrabilis ab omni errore, quē DEUS providit, doctrinis Eum per omnia veritatis astringens; ut quemadmodum Petrus, ita & hic, affectu ferventiore decertans omnes ad DEUM perducatur. *Concil. Chalcedonen. Act. 19.*

Quodammodo fons Cælestis Sapientiæ. *S. Petrus Damiani Opusc. 7mo.*

Rector propriè omnium. *S. Leo Serm. 2. de sua Assumpt. 42.*

Refugium Commune. *Sanctus Bernardus, Epist. 198.*

Rex Regum, & Princeps Imperatorum; Præcipuus hominum. *S. Petrus Damiani Opusc. 23. cap. 1.*

Sacerdos Magnus, Summus Pontifex, Princeps Episcoporum

*Tituli, quos
Romano Pö.
tifici Conci-
lia & Patres
tribuere con-
sueverunt.*

*Episcoporum. Sanctus Bernardus libro 2. de
Consid. cap. 8.*

*Sacerdos Sacerdotum Divinitus omnibus præ-
minens, & Pater Patrum, Dominus Noster,
ter Beatissimus Papa. Ita Abbates & Mo-
nachi Græci in Concilio Lateranensi sub S.
Martino I.*

*Sedes Prima, quæ & unamquamq; Synodum sua
Autoritate confirmat, & continuata mode-
ratione custodit pro suo Principatu, quem
B. Petrus Apostolus Domini voce perpetua,
Ecclesia nihilominus subsequente & tenuit
semper & retinet. Gelasius Papa in Epist.
ad Episcopos Dardaniæ.*

*Sol Æterni Luminis. S. Maximus Epist. ad
Marinum Diaconum.*

*Sponsus Ecclesiæ. Concilium Generale Lugdu-
nense.*

*Thronus Supremus Verticalis, in quo Christus,
Fidei Claves posuit; adversus quem non præ-
valebunt, usq; ad Consumationem, portæ in-
feri; Ora scilicet Hæreticorum. S. Theodo-
rus studita, Epist. ad Naukratium.*

Tuba

Tuba Sanctissimi Spiritus. *Theodoretus in Epist. ad S. Leonem Papam; Præcipuò jure, Papa dicitur Tuba Spiritus S. Quia solius est Romani Pontificis proponere infallibiliter Sacram doctrinam, assistente ipsi hac in parte Spiritu S. Item ejus est, omnes ad bellum Sacrum contra errores & vitia potenter animare,*

Turris fortitudinis. *S. Bernardus Epist. 257.*

Vertex Apostolicus Præfulum. *S. Athanasius cum Collegis in Epist. ad Felicem II, & Episcopi Africani ad Theodorum Papam.*

Vertex Apostolicus Præfulum, *cujus vetusta sollicitudo est, tam mala damnare, quam revelare laudanda. Episcopi Africani in Epist. ad Damasum Papam.*

Vertex Ecclesiarum, *super cujus firmamentum, Ecclesiæ Columnæ, qui Episcopi intelliguntur, confirmatæ sunt. S. Damasus Epist: 4.*

Vertex membrorum omnium Ecclesiæ. *S. Augustinus serm. 124. de tempore,*

Vicarius Christi. *S. Ambrosius, libro 10 in Lucam, cap. 24. S. Bernardus lib 2. de Consideratione cap. 8. & libro 4. cap. 7. Eu-*

genius IV. cum Concil. Florentin literis Unionis.
Vicarius Generalis Christi solus in Mundo.

S. Brigitta lib. 7. Revelationum cap. 19.

Vice Christi fungens, & Summo Pastorum in
Apostolica dignitate succedens. S. Petrus
Damiani, Opusculo 7. cap. 4.

Vir Sedis Apostolicæ, qui Universam plenitu-
dinem Catholicæ Ecclesiæ, benè ducit & or-
dinatè secundum Legem Divinam deducit.
Sanctus Maximus Epist: ad Petrum Illustrè.

Utinam omnes Viatores, ab ejusmo-
di Sedis Apostolicæ Viris, ordinatè
secundū Divinā legē, deduci se si-
nant, haud dubiè, terminū desidera-
bilem viæ suæ, scilicet Cælestem
Patriam, consecuturi.

F I A T. A M E N.

*Desiderium
Authoris.*

I N D E X

Rerum notabilium quæ in hoc libro
continentur.

A.

Alexander III Papa decrevit, ut recurratur ad
Romanum Pontificem, pro Canonizatione. à
fol: 72. & meritò id statutum est. à fol: 73.

Alphabetū Selectorum Romani Pontificis Titulorū
apud Patres & Concilia. à fol. 119. ad fol: 128.

Ambrosiano in Hymno non continetur Vaticini-
um de Luthero, à fol: 115.

AntiChristi adventum signa sex præcedent, &
quæ nam? à fol. 95.

B.

Babylonis nomine quid intelligitur? à fol: 106.

S. Bernardus Malachiæ sibi amicissimi conscripsit
vitam, ex ea firmantur multi Articuli Fidei no-
stræ. fol. 5, Divi Bernardi sensus de Romanis
Pontificibus. à fol. 102.

C.

Card: Bellarminus eruditè ac rectè deducit, fuis-
se Lutherum designatum per stellam, quam
S. Joannes cap: 9. Apoc. describit cecidisse
de Cælo. à fol. 80.

R2

Christus Dominus, quo Anno Ætatis suæ, affi-
xus Cruci? fol. 58.

Christi nomen & Antichristi, variè sumitur. à fol. 90.

Calvini & Lutheri impudens calumnia de Roma-
nis Pontificibus. à fol. 92.

Calvinistica impia detorsio Sacræ Prophetiæ con-
tra Romanos Pontifices. à fol. 112.

Ceremoniæ in Canonizationibus, quænan. olim
adhibitæ? à fol. 74.

D.

Deipara quô Annô Ætatis suæ, obiit? fol. 59.

Desiderium Authoris. fol. 128.

Donatistarum errores. fol. 83.

E.

De Ecclesia Romana, Antiquorum Patrum sen-
sus. à fol. 107.

Eunomii Hæresiarchæ impia doctrina. à fol. 83.

F.

Fausti Manichæi erronea dogmata. fol. 84.

G.

Georgii, Ducis Saxoniae, sensus de Lutheri do-
ctrina. fol. 89.

De S. Gregorio Magno, quidnam sentiant Centu-
riatores & Lutherus? fol. 101.

H.

S. Hyacinthi Canonizatio ut differretur, cur qui-

di n̄ intendebant? fol. 69.

Hus, contraria docuit Luthero. fol. 104.

I.

Jansenius deprædicat Romanā Ecclesiā. à fol. 118.

Joachimo Abbati, attribuitur falsò Prophetia de
successione Romanorum Pontificum. à fol. 33.

Joviniani impia dogmata. fol. 84.

L.

Lutheri Prophetiæ multifariæ erroneæ. à fol. 76.

Errores antiquarum Hæresum eduxit ab inferis

Lutherus. à fol. 86. quâ Sobrius, laudat Ecclesiā

Romanam. fol: 100. & 117.

M.

Sancto Malachiæ attribuitur falsò Prophetia de
successione Pontificum Romanorum, estq̄ præ-

dictio illa erronea. à fol. 7. illius prædictionis

quis primus Scriptorum meminit, & quis eam

interpretatus? fol. 2. S. Malachiæ vitæ com-

pendium. fol. 3. circa illam prædictionem ad-

versio bina notatu digna & perutilis. à fol. 17.

Patris Meneſtrier, item P. Papebroc'hii, nec

non Patrum Revisorum Romanorum Sententia

de illa Prophetia à fol. 14. Paradigma illius Pro-

phetiæ. à fol. 19.

N.

Nomen Petri cur nullus Pontificum Rom: assum-

psit? à fol. 65. Cur assumpti ad summum Pontificatum, mutant nomen? à fol. 65.

O.

Octavianus electus in Papam, primus mutavit nomen & cur? fol. 65.

P.

S. Petrum fuisse Romæ, & quidem Episcopum Romanum, probatur, solvunturq; in contra objectiones Hæreticorum. à fol. 55. Quanto tempore fuit Episcopus Antiochiæ & Romæ? fol. 61. Cathedra S. Petri asservatur Romæ Ibidem.

P. non erit Papa, falsum. à fol. 63. Falsum item, quòd si Papa aliquem in Sanctorum numerum, referat, brevi fit moriturus. à fol. 69.

Papæ nomen, quibusnam antea conveniebat? & nunc cui? Et quidnam significat hæc dictio, *Papa*? à fol. 47. Quid est, esse Papistam? à fol. 79.

Pseudo-Apostolicorum nefaria dogmata à fol. 85.

R.

Romano Pontifici Néoelecto, non dicitur: *Non videbis Annos Petri.* fol. 43. Quinam Pontifices Romani brevi tempore rexerunt Ecclesiam? à fol. 43. Congruentiæ variæ afferuntur ex Authoribus pro brevitate vitæ Romanorum Pontificum & refelluntur. à fol. 48. Statuuntur

tur veræ aliæ hujus causæ. à fol. 53.
Romanæ Urbis Elogium. à fol. 109.

S.

Servum servorum DEI; primus ferè se nuncupa-
vit S. Gregorius Magnus. Et quam ob cau-
sam? fol. 113.

In Sanctorum Album quis primus à Pontifice
Romano relatus? fol. 71.

T.

Testes duo Apocalyptici, non est Hus & Luthe-
rus; vel Lutherus & Calvinus. à fol. 103.

V.

Universalis Episcopus, in quo sensu est Papa? f. 114.
Vigilantii error. fol. 85.

Z.

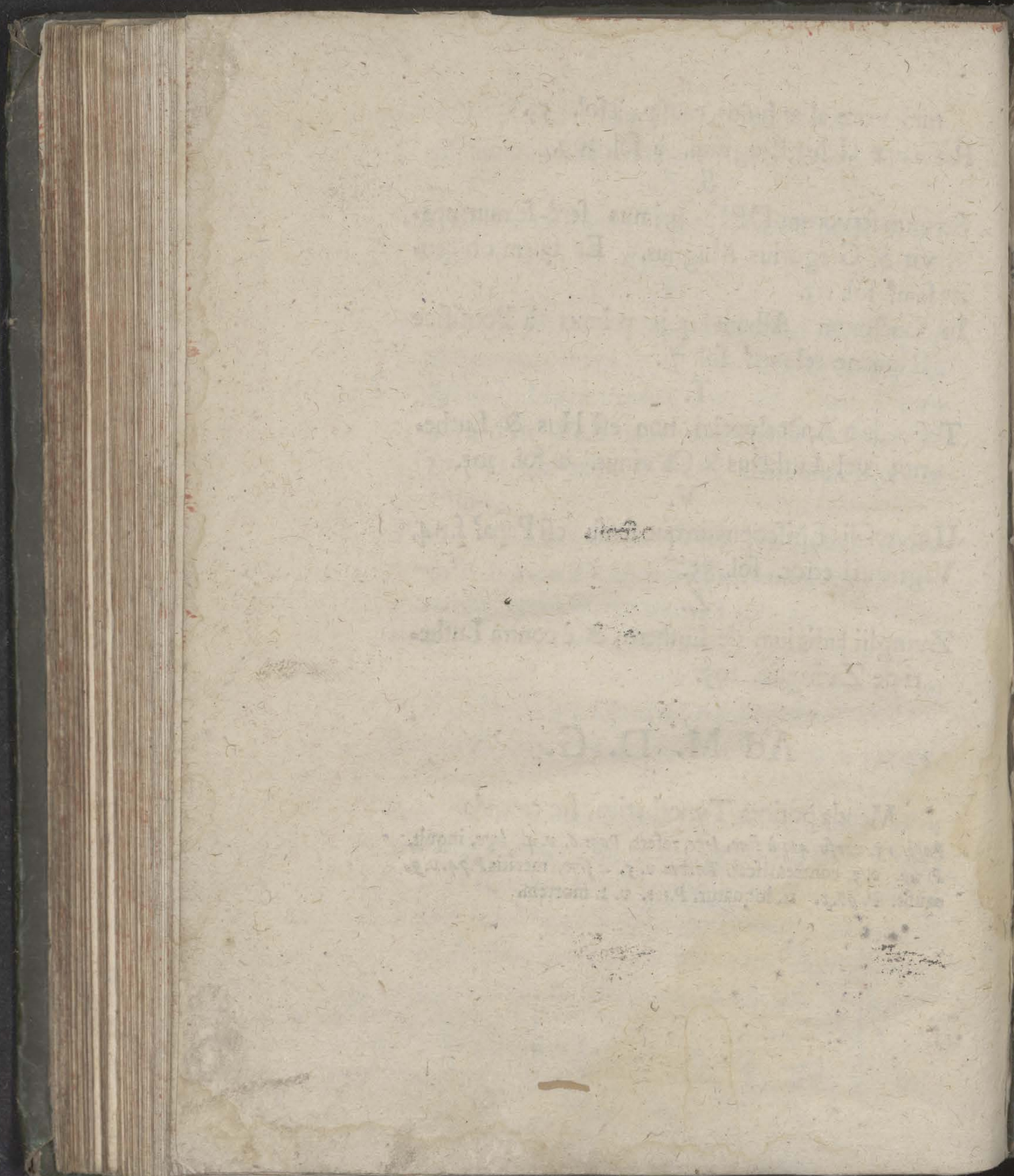
Zvinglii judicium de Luthero, & è contra Luthe-
ri de Zvinglio. 105.

Ad M. D. G.

Menda potiora Typothetica, sic emenda.

*Pagina 5. versu 4to à fine, lege, refert. Pag. 6. v. 4. lege, inquit.
P. 49. v. 3. contremiscat. Ibidem v. 5. à fine, meritis P. 74. v. 9.
causis. P. 96. v. 12. loquatur. P. 100. v. 2. mortem.*

Kowalski

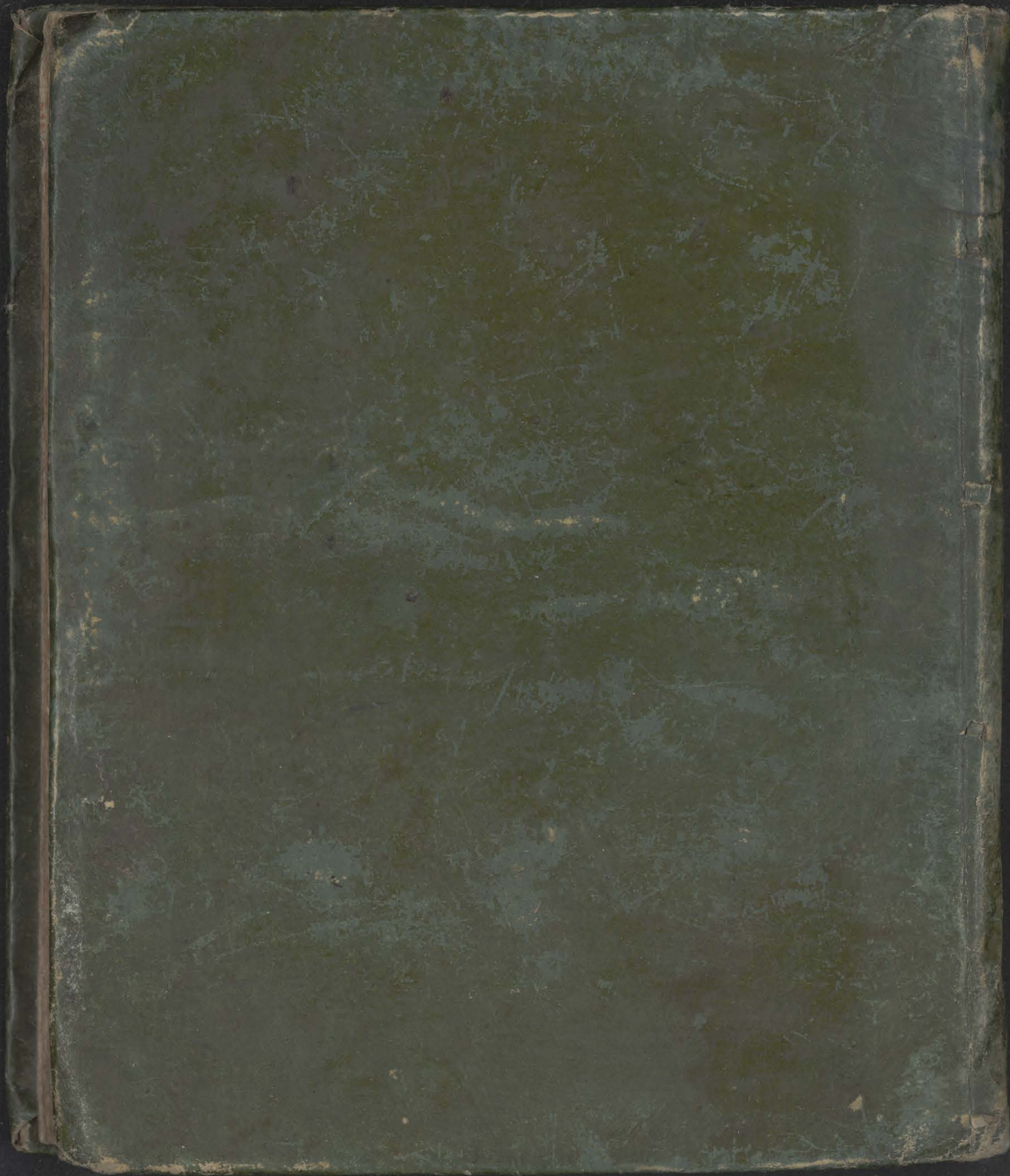

111

Biblioteka Jagiellońska

std:0029848

*номер на листъ
3 листъ изъ 12 листовъ*

Цѣна 3 коп. безъ сдачи.

№ 575

СПРАВКА

ВАРШАВСКАГО АДРЕСНАГО СТОЛА

*Новокавалерийскій
Учлов. Мамистр.*

По свидѣніямъ Адреснаго Стола на жительство въ г. Варшавѣ

подъ №

3

по улицѣ

заявленъ въ домѣ

Тарбарской

~~2611~~ *2611 А*

выявленъ изъ дома №

по улицѣ

дня

188 года, въ

Варшава

дня 188 года.

Справку наводилъ

Примѣчаніе: 1) Въ случаѣ невѣрности показанныхъ въ справкѣ свѣдѣній, таковыя просятъ возвращать въ Адресный Столъ, съ подписями—въ чемъ заключаются эти невѣрности, для принятія мѣръ къ необходимымъ исправляніямъ.

2) Домовладѣльцы и ихъ Управляющіе, на основаніи распоряженія Г. Варшавскаго Генераль-Губернатора отъ 23 Апрѣля 1879 г. за незаявиленіе лицъ въ продолженіе 24 часовъ, подвергаются штрафу или аресту.

3) Жильцы за невыявленіе при оставленіи квартиръ и за незаявиленіе согласно документовъ въ продолженіе 24 часовъ по занятіи новой квартиры, подвергаются на основаніи выше приведеннаго распоряженія тому же взысканію.

4) Управляющіе домами, на основаніи распоряженія Г. Варшавскаго Генераль-Губернатора отъ 26 Мая 1881 г. обязаны непременно проживать въ Управляемыхъ ими домахъ, если населеніе въ оныхъ превышаетъ 50 душъ, въ противномъ же случаѣ на тѣхъ улицахъ на коихъ расположены управляемыя ими дома.

Увага: 1) Wrazie otrzymania niedokładnej informacji, uprasza się o zwrot takowej do Bióra Adresowego, z pismieniem objaśnieniem rodzaju niedokładności, dla usunięcia takowych.

2) Właściciele domów i ich Rządcy, za niezameldowanie osób w przeciągu 24 godzin, z mocy rozporządzenia JW. Jenerał-Gubernatora Warszawskiego, z d. 23 Kwietnia 1879 r., podlegają karze pieniężnej, lub aresztowi.

3) Lokatorzy, za nie wymeldowanie się przy wyprowadzeniu i za nie zameldowanie się podług dowodów w ciągu 24 godzin po zajęciu lokalu, z mocy powyższego rozporządzenia, podlegają teŹże karze.

4) Rządcy domów, z mocy rozporządzenia JW. Jenerał Gubernatora Warszawskiego, z d. 26 Maja 1881 r., obowiązani pod odpowiedzialnością Sądową, mieszkać w zarządzanych domach; jeżeli ludność takowych przewyższa 50 osób, w przeciwnym zas razie, na tych ulicach na których znajdują się zarządzane przez nich domy.

PIEŚŃ NOWA

na Jubileusz roku 1847.
na note „Udrzwi twój”, albo „Kiedy ranne”

Anioł od Boga zesłany
Aby świat uwielbiał Boga;
Ojciec święty z Rzymu dany,
Aby znikła mieszczęść trwoga.

Przeto Jubileusz święty,
Na cały świat postanowił,
By nie był człowiek zawzięty,
Prawa Wiary nam odnowił.

Pius dziewiąty wskazuje,
Jakim torem isę potrzeba;
Raj dla wszystkich obiecuje,
Jak mamy trafić do Nieba.

By uniknąć kary Boga,
Co za grzechy dobrze czujem,
Zniknie smutek śmierci trwoga,
Gdy drogę enoty sprostujem,

Gdy pojednamy się razem,
Z Przyjaciółmi Sasiadami,
Przed Boskim stojąc Obrazem,
Będziemy błagać ze Izami.

(+)

By udzielał urodzaje,
Bronił chorob i zarazy,
By dał pokój w nasze kraje,
By dopomógł żyć bez skazy.

Przytém aby Wiara nasza,
W krańce świata się krzewiła;
Niewiernych tu się uprasza,
By moc Boska oświeciła.

Niechże Cię Boże! lud chwali,
Z skruchy serca i miłości,
Byśmy Łask Twoich doznali,
Żebrząc Twojej Opatrzności.

Byśmy jeszcze doczekali,
Znów Jubileusz obchodzić,
Na nędze nie narzekali,
Kiedy będziemy serce słodzić.

Boże! przyimi to westchnienie,
Które składamy z tém pieniem,
Niech nie ginie Twe stworzenie,
Nie karz wiecznym potępieniem

A po ziemskich latach biegu.
Byśmy się w Niebie cieszyli,
I po śmiertelnym noclegu,
Ciebie na wieki chwalili. Amen.

JOZEF DAWIDSOHN

KANTOR LOTERYI

i Wexlu

w WARSZAWIE

Ulica Senatorska №453.

ОСИПЪ ДАВИДСОНЪ

КАНТОРА ЛОТЕРЕЙ

и размѣна денегъ

въ ВАРШАВѢ

Сенаторская улица №453.

dla

Warszawa, d 8/11 1879

Rachunek

*Na 100 Euro Gold
Ums. March
Berlin II
No 71407*

Rs. 93 52

Prequidantem

Pr. J. M. M. M.

Opiew

- 1 Miles in bello - Benedictus XIII.
- 2 Columna excelsa - Clemens XII.
- 3 Animal rarale - Benedictus XIV.
- 4 Rosa Umbrosae - Clemens XIII.
- 5 Ursus Velox - Clemens XIV.
- 6 Peregrinus Apostolicus - Pius VI.
- 7 Aquila rapax - Pius VII.
- 8 Canis et Coluber - Leo XII.
- 9 Vir Religiosus - Pius VIII.
- 10 De balneis Etouriae - Gregorius XVI. - Wasmuth.
- 11 Crux del cruce - Pius IX.
- 12 Lumen in Coelo - Leo XIII.

Gengell Georgius R. F. Soc. y. th.

Censura
prophetiarum de Romanis
Pontificibus quaestionibus
multiforiis illustrata et comprehensa.

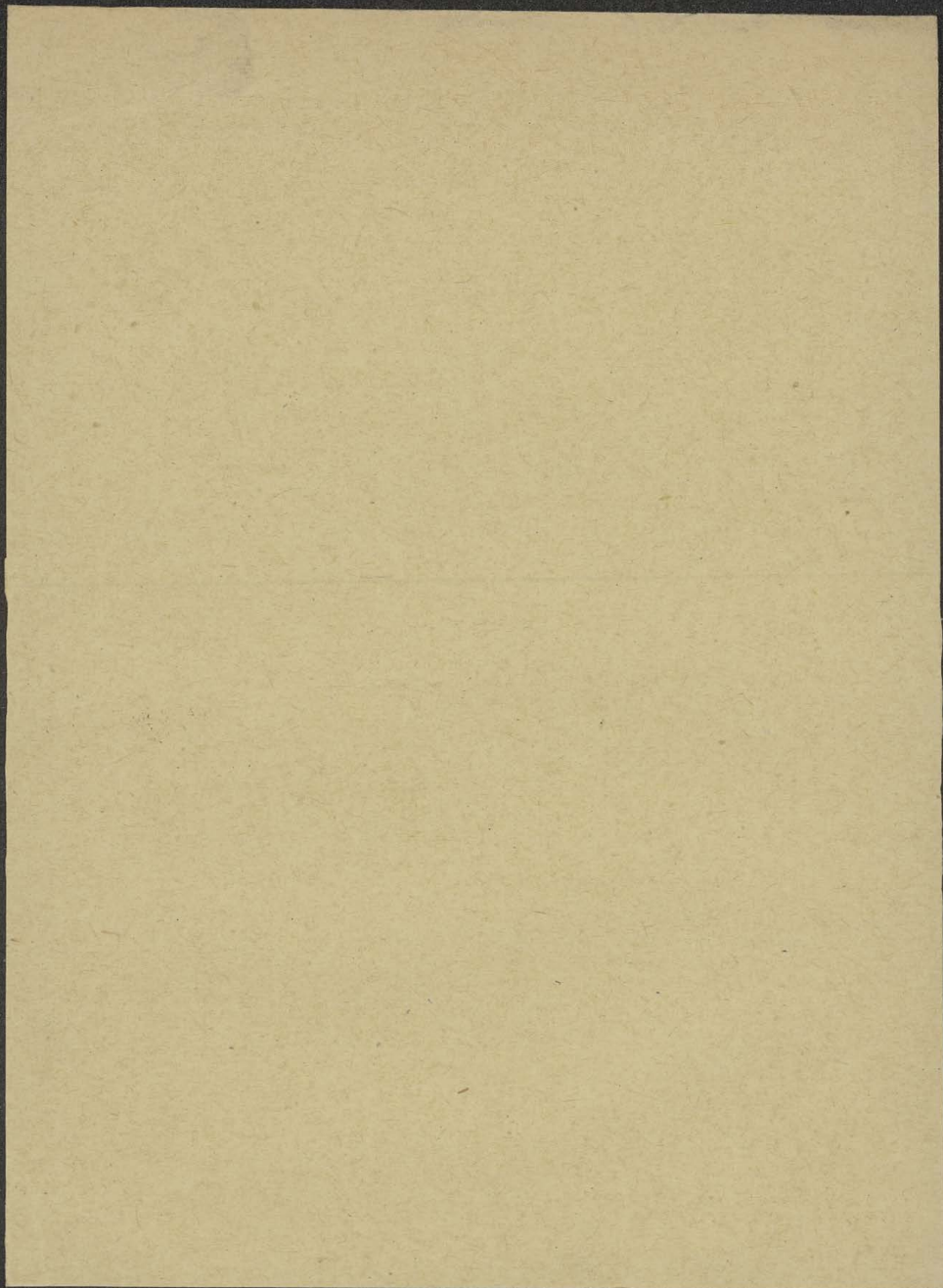
Typis Leopoli
collegii societatis Jesu.

1724.

8°. 8k.n. - 128sk. - 3k.n.

A-A₂ - R-R₂

Opus. ceratona.

Bengel's Georgius R. P. Soc. J. theol.

Censura
prophetiarum de Romanis
Pontificibus questionibus
multifariis illustrata et comprehensa.

Leopoli.
Typis collegii societatis Jesu
1724.

8k.n. - 128 str. - 3k.n.
A-A₂ - R-R₂

Apr. cerata.

